

TEGV gönüllülerinin sözcükleriyle 25 yıl

GÖNÜLLÜ ANI DEFTERİ

25. Yıl

TÜRKİYE EĞİTİM GÖNÜLLÜLERİ VAKFI

**TEQV'le 25 Yıldır,
binlerce gönüllümüzle,
çocuklarımızın hayallerini, umutlarını,
yeteneklerini büyüyoruz!**

25. yılımızı kutlarken,
Gönüllü Anı Defteri'nin sayfalarında,
gönüllülerimizin unutulmaz anılarını ve
en içten duygularını sizlerle paylaşmaktan
mutluluk duyuyoruz.

YEŞİM KAHRAMAN Bursa Öğrenim Birimi

Dönüp baktığımda, üniversite hayatımın 3 senesinin en güzel kısmını TEGV'e ayırmışım, diyebiliyorum şu anda.

Hiç unutmadığım, unutamayacağım birçok anım oldu tabii ki ama ben, beni en çok etkileyenlerden bir tanesini paylaşmak istiyorum sizinle.

Bir dönem Okuyorum Oynuyorum etkinliğimizin sonrasında çocukların okullarına gidip faaliyetlerimizi sergiliyorduk. Güldük, eğlendik, vakit ayrılık vaktine geldi. Bilirsiniz, çocuklar için de bizim için de en zor anlardan biridir bu. Bir tane minnoş kız çocuğu vedalaşırken yanıma gelerek (ki etkinliğe başladığımız zamanlarda pek konuşkan olmayan, duygularını belli etmeyen bir çocuktü) "Seni çok seviyorum Yeşim Ablacığım, lütfen telefonun çaldığında Nihat yazarsa aç,

o benim babam, tamam mı?" demişti. Onun o masumiyeti, o tahtlılığı benim aklıma kazınan anlardan biri oldu.

SONGÜL SEVİNÇ İzmir Egekent Öğrenim Birimi

Benim bu işiğe başımı uzatışım bundan 10 yıl önceydi. O kadar aydınlıktı ki içerisi... Başımı uzatmakla kalamadım. Hep aynı şeyi anlatırım. Vakıftan içeri girdiğim gün Müzeyyen Teyze'nin kapısından çıkıp, bana doğru gelip dizlerinin üzerine çöküp benimle konuşmaya başladığı o sahneyle büyüdüm ben. O gün, ellerimi nereye koyacağımı, ne söyleyeceğimi hiç bilemediğim bir dönüm noktasıdır. Gerçekten o an büyüdüm ben. O an değerli olduğumu hissettim. Karşımda gülen gözlerle bana bakan kadın sadece beni dinliyordu. Üstelik gözlerimin içine bakarak... Öyle bir heyecandı bu! Hala her anlatışında kalbimi çarptırır deli gibi. Bana kendimi nasıl geliştirdiğimi sorduklarında hep TEGV'de büyüdüm derim. Ailemde benim şiir yazdığımı bilen kimse yokken defterlerimin arkasına, boş kağıtlara yazdığım şiirlerimi Müzeyyen Teyze'ye okutacağım için gidip kendime şiir defteri aldığımı hatırlarım mesela. Ona her okuttuğum şiirin ardından, "Devam et, çok güzel olmuş" diyerek yüreklendirmiştir beni hep ve ben onun sayesinde yazmışımdır o şiirleri; okuyan biri olduğu için, beğenildiği için...

Mesela geçen sene bir hastaneye staj başvurduğuma gittim bir arkadaşımın. İnsan Kaynakları Direktörü'nün odasına birlikte girdik. Önce o başladı konuşmaya, sonra sıra bana geldi. Klasik sorular tabii: Neden bu meslek, yeteneğinizin olduğunu düşünüyor musunuz, ileride kendinizi nerede görüyorsunuz, sizin için üç önemli değer nedir? Ben başladım, anlattım, cevapladım. Direktörümüz konuşmam bittiğinde gözlerime bakıyordu ve bana ilk sorduğu şey "Nereden geliyor bu özgüven?" oldu. Daha bir dik oturup "Ben TEGV'de büyüdüm." deme gururunu yaşadım ben. Yakın bir zamanda teyze olacağım hayırlısıyla, onun haberini aldığımda bile çığlıkların hoplayıp zıplamaların arasında "Bir büyüsün, onu TEGV'e götüreceğim." dediğimi hatırlıyorum. En iyisi ben size sözün özünden bahsedeyim: En fazla ne kadar kahraman mı olabilirsiniz?

Bütün bu örneklerin kahramanı olabilirsiniz. Unutmayın, ben sadece bir tanesiyim. Kardeşiniz yokken, birilerinin sadece sizi gerçekten sevdiği için ağabey, abla diye peşinizde koşturabileceği kadar kahraman olabilirsiniz; taklit edilecek kadar örnek alınan. O değerli yere layık görülen olabilirsiniz.

Bir gün biri, "Efendim, memlekette şikayet ediyorsun da sen ne yapıyorsun?" dediğinde, ben yüreğimle geleceğe ulaşıyorum, diyebilirsiniz!

Hiç doğmamış çocuklarınızı büyütebilirsiniz.

Onların sizlere içlerini açmasını sağlayabilirsiniz.

Çıkar dünyası denen bir şeyin karşısına gönül koymak ne demek anlatabilirsiniz.

Küçücük yüreklerinin yaralarını sarabilirsiniz.

Sokakta yürürken, yanınızdan geçen dört kişiden ikisinin kavga edip bağırıştığı bu günlerde siz sadece gülümseyerek, onların kalbine sevgiyi yerleştirebilirsiniz.

Siz, akşam annesiyle babası kavga ettiği için ağlayarak uyuyan bir çocuğa "Hadi tut elimi, oyun oynayalım." diyerek, onun bütün acısını alabilir, unutturabilirsiniz.

Ebeveynlerin bile "İleride bana bakar." diye çocuk yaptığı, her şeyin kolay tükenir olduğu bir dünyada karşılıksız sevmenin bu kadar kolay olduğunu onlara öğretebilirsiniz.

İyi ki varsınız! Siz sadece çocukları değil, geleceği aydınlatanlarıdır!

Çoğunuzu tanımasam da henüz, yüreğiniz sizi buraya getirdiği için sizleri çok seviyorum! O yürekleri hiç kaybetmeyin. Kocaman yüreklerinizin önünde ben saygıyla eğiliyorum.

SEÇİL YİĞİT Bursa Öğrenim Birimi

Üniversite 3.sınıfta Topluma Hizmet dersi kapsamında TEGV'de gönüllü olmak üzere yola çıktık. TEGV ile tanışmak ve gönüllü olacağımız birimleri seçmek için İzmir Gümüşpala Öğrenim Birimi'ne gittik. Ben, yıllar önce benim de çocuk olarak gittiğim Egekent Öğrenim Birimi'nde gönüllü olmak istiyordum. Tesadüf bu ki zaten gönüllülere en çok ihtiyaç orada vardı ve çocukken TEGV'e gelip yıllar sonra gönüllü olan biri Deniz Yıldızı oluyordu! Yıllar önce oranın bir parçası olduğumu bilmek bana kendimi çok özel hissettirdi. Temel Gönüllü Eğitimi almak için yıllar sonra o kapıdan tekrar girdiğimde hissettiklerim anlatılamaz. Birimin sorumlusu Müzeyyen Teyze'ye sarılıp, "Ben burada çocuktum şimdi gönüllü oldum, Müzeyyen Teyze." dediğimde onun da yüzündeki duygu yüklü tebessümü görmek tarif edilemez. Bazı tesadüfler insanın kalbine dokunur. Böyle kutsal bir sorumluluğu 20 yıldır başarıyla üstlenen TEGV'de İngilizce öğretmek amacıyla gönüllü olduğum için çok mutluyum. Umarım ben de çocukların kalbine dokunacak tesadüflere olanak sağlarım. Bir çocuk değişir, Türkiye değişir! Nice yıllara TEGV!

NURGÜL GÜL Erzincan Öğrenim Birimi

TEGV'de 8.yılıma dolduracağım. Bu sekiz yılda çok güzel anılar, anılar biriktirdim. Tek bir anımı yazarsam diğer anılarıma haksızlık olur, çünkü TEGV'de geçirdiğim her gün benim için zaten bir anı değerinde... Ben çocukluğum ne demek olduğunu bilmem, yani çocukluğumu doyusuya yaşamadım ve bunu TEGV'deki arkadaşlarıma hep söylemişimdir. Bir çocuk en güzel çağını yaşamıyorsa, yüreğinin bir tarafı hep eksik kalır. Dolayısıyla çocuk olmadan büyür. Ben de büyüdüm çocuk olmadan. Benim yüreğim de bir zamanlar eksikti ama şimdi yüreğimin eksik olan yanı tam oldu. Çocukluğum artık yüreğimin en güzel yerinde, TEGV sayesinde.

ELİF NUR AKİNET Bursa Öğrenim Birimi

2014 yılının ilk Etkinlik Dönemi'nde, 3. sınıflara Matematik etkinliği veriyordum. Etkinliğe gelen çocuklarımın sayısı yaklaşık yirmiydi. İlk hafta herkesin adını öğrenmek için kağıtlara isimlerini yazmalarını söylemiştim ve böylelikle çoğu çocuğumun adını ezberlemiştim. İkinci hafta çocuklar tekrar geldiğinde, etkinlik içinde onlara artık isimleriyle hitap edebiliyordum. Fakat ikizleri ayırt edemediğim için sürekli karıştırıyor ve isimlerini yanlış söylüyordum. İkizlerden biri olan Merve, etkinlik esnasında, birdenbire ayağa kalktı, koşarak yanıma geldi ve "Elif Abla, kulağına bir şey söyleyeceğim, eğilir misin?" dedi. Eğildim, dinlemeye başladım ve şöyle dedi: "İsimlerimizi karıştırmaman için sana bir ipucu vereceğim. Bize sesleneceğin zaman Ezgi'nin kafasına bak, onunki yuvarlak benim kafam yumurta" dedi. O günden sonra isimlerini hiç karıştırmadım.

SAİM SARIOĞLU Samsun Büyükşehir Belediyesi Eğitim Parkı

Küçükken akrabamızın tavsiyesi üzerine Samsun Büyükşehir Belediyesi Eğitim Parkı'nı araştırıp yerini buldum ve 5 ya da 6. sınıf çocuklarıyla birlikte etkinliklere girmeye başladım. Uzun süreli devam ettiremedim, bir dönem, belki de daha az. Ama nasıl bir ruh ve nasıl bir ortam ise sürekli içimde kaldı. Şehir dışında üniversiteyi kazandım, 2. sınıf sonrasında Samsun On Dokuz Mayıs Üniversitesi'ne yatay geçiş yapınca hemen TEGV'e geldim. Temel Gönüllü Eğitimi'ne gelenlere "Kimin aracılığıyla geldin?" diye sorulurken bana sıra geldiğinde "İçimin" dedim, herkes tuhaf tuhaf baktı. "Küçüklükten süregelen içimdeki sesin aracılığıyla geldim, ne var bunda?" dediğimde ortam normale döndü. Birgün TEGV'de Bilgi Benim İşim etkinliğindeyim. Etkinlik grubumda grup çalışmalarında sürekli birinci olan dörtlü bir kız grubu vardı. Bir grup çalışmasında başka bir grup birinci olunca dörtlü grup başladı ağlamaya. Biraz motive ettikten sonra toparladık olayı ama ne kadar saf zihinler değil mi? Ufak bir başarısızlığa ağladılar. Bu çocukluğu korumak, dolu şeylerle o zihinleri doldurmak gerek, değil mi sizce de? Teşekkürler TEGV.

ALİ GÖKMEN

Ankara Semahat-Dr. Nüsret Arsel Eğitim Parkı

2009 veya 2010 yaz Etkinlikleri Dönemi. İlk gün. İlk etkinlik. Bilgisayar odası. İkinci sınıfa geçen çocuklar. Bölgemizin ekonomik koşulları nedeni ile birçok çocuk bilgisayar ile ilk kez TEGV' de buluşuyor. Bu nedenle hepsi meraklı ve öğrenmeye istekli. Etkinliğin başlarında çocuklardan biri "Amca bakar mısın?" dedi. Bu arada, o an yaşıam 52. Biraz sonra yanına gittim ve sorununu hallettik. Başka bir çocuğa cevap vermek için giderken yanında oturan arkadaşı "Aşağıda söylediler, duymadın mı, gönüllülerin erkekğine abi, kızına abla diyeceksin" diye arkadaşını ikaz etti. Yaz Dönemi'nin ilk gününde park personeli Gönül Abla TEGV'i tanıtmış, burada gönüllülerin birbirlerine abi, abla diye hitap ettiğini söylemişti. Çocuğun aklında o kalmış. Etkinliğin ilerleyen dakikalarında onların hemen yanında oturan bir kız çocuğu beni yanına çağırdı ve aynen şu soruyu sordu: "Ben sana ne diyeyim?" Şaşırdım, anlayamadığımı söylediğimde "Ben sana abi mi yoksa amca mı diyeyim?" cevabını aldım. Ben de o zaman kendisine şaka ile karışık ne dersen de, ister abi, ister amca, istersen kardeş diyebilirsin dedim. "Tamam kardeş" dedi.

Ve o günden sonra Yaz Dönemi boyunca beni her gördüğü yerde "Nasılın kardeş?" dediğinde, "İyiyim kardeş, sen nasılın?" deyince yüzünde gülücükler beliriyordu. O küçük kız çocuğu ile o dönem Yaz Etkinlikleri'ni kardeş kardeş tamamladık.

COŞKUN ÜNAL KAYAKESER

Van Muradiye Öğrenim Birimi

Yıl 2002, TEGV'de ilk yılım. Lise ikinci sınıf öğrencisiyken TEGV ile tanıştım. Çok garip bir ortamdı çünkü Muradiye bana sadece gri renklerle görünürken, TEGV rengârenk bir gökkuşağıydı ve bana o kadar çekici gelmişti ki hemen kayıt yaptırdım ve o yıllarda lise öğrencilerine verilen etkinliklerden yararlandım. Etkinlikler, oyunlar derken isimmişim TEGV'e. Sonra hayatımı değiştiren o olay oldu.

Buket Abla resme yeteneğim olduğunu görmüştü ve "Neden resim öğretmenliğini düşünmüyorsun?" diye sorunca ben de "Çok istememe rağmen imkânsız." dedim. Çünkü belli bir eğitim istiyordu ve eğitime ihtiyaç vardı. Buket Abla bizleri, o zaman gönüllümüz olan Resim Öğretmeni Sadık Arslan ile bir araya getirip resim etkinliği almamızı sağladı. O çalışmalarda yeteneğimin ortaya çıkmasına vesile olup bugün resim öğretmeni olmamı sağlayan TEGV'e ve Buket Abla'ya çok teşekkür ediyorum. Yeteneğimin ortaya çıkmasını onlara borçluyum. Teşekkürler TEGV, iyi ki varsınız.

GÜLER ESKİ İzmir Egekent Öğrenim Birimi

Benim için TEGV demek hayallerime kavuşmak demek. Ben kalem, kitap, defter kokusuna hasret olan, okula gitmek için yanıp tutuşan bir çocuktum. Babam kız çocuğu okumaz demiş, hayallerimi tuzla buz etmişti. Ben okula ve okumaya hep hasrettim. Benim için eğitim su gibi ekmek gibi gerekiyordu. Bu yüzden bana TEGV'de gönüllü olmam için fırsat tanınması beni çok mutlu etmişti. TEGV'deki ilk günümü hiç unutmuyacağım. Çocukların gelmek için heyecanlandığı bir yeri hiç görmemişim. Okul gibi değildi, sanki bir oyun bahçesi içinde kurulmuş bir eğitim cenneti gibiydi. Çocukların faydalanması için her türlü ayrıntıyı düşünmüşlerdi. O gün kendi kendime iyi ki TEGV'de gönüllü olmuşum dedim.

İlköğretimi yaşayamamış biri olarak TEGV'de sanki ben de çocukluğuma geri dönüyorum. Minik yürekleri umutla çarpan çocuklarla birlikte olmak, onların hayatlarında bir yere sahip olmak bana verilen en güzel hediye. Çocukların bitmek tükenmek bilmeyen sevgisi benim yarınları umutla bakmamı sağlıyor. Elbette ki TEGV, bu umutların baş mimarı. Çocuklarla birlikte olmak, onların hayatlarında bir yere sahip olmak bana verilen en güzel hediye. Çocukların bitmek tükenmek bilmeyen sevgisi benim yarınları umutla bakmamı sağlıyor. TEGV hiçbir kar amacı gütmeyen, sadece eğitime destek vermek için çocuklara fırsat sunuyor. Çocukların eğlenerek öğrenmesi için sunulan bu fırsatlar, belki de birçok ailenin omzundaki yükleri hafifletiyor ve çocuklarını onlardan daha çok önemseyen birilerinin olması, onların eğitimin önemini kavramalarını sağlıyor. Geçmişe dönüp baktığımda keşke benim yaşadığım yerde de TEGV olsaydı diyorum. Belki ben de çocukluğumu yaşayabilirdim ve kalem, kitap hasreti çekmezdim. İyi ki varsın TEGV.

NİLAY EMEKÇİ Van Feyyaz Tokar Eğitim Parkı

2014 yılında Gaziantep Büyükşehir Belediyesi Eğitim Parkı'nda eğitime ilk girdiğim gün maymun olun dediler, herkes birbirine baktı ve kimse istifini bozmadı. Eğitimin son günü son saatinde maymun olun dediklerinde herkes maymun olmaya çalıştı. Eğitim Gönüllüleri Vakfı öğretir, eğitim verir, korkmamayı öğretir. Kendin olmayı öğretir. En büyük avantajı ise aile olursunuz. Öğrenim Birimi, Eğitim Parkı, Ateşböceği, herkes, hepimiz kocaman bir aileyiz. Bir çocuk değişir, Türkiye değişir.

YEŞİM SERİN İstanbul Yeniköy Öğrenim Birimi

Her Etkinlik Dönemi'ne çocuklarla ve gönüllü arkadaşlarla tanışarak başladım ve her sene nerdeyse aynı tepkileri alırım kendimi tanıttığımda. Önce çocuklara sorarım ne zamandır TEGV'de olduklarını, TEGV'i nasıl keşfettiklerini ve hepsini merakla dinlerim. Daha sonra tabii çocuklar merak edip bana soruyorlar aynı soruları. İlk yıllarda daha yeni gönüllü olduğumu ama TEGV'in çocuğu olduğumu söylediğimde şaşırıyorlardı ve hepsinin tepkisi aynıydı, "Küçükken de mi TEGV vardı?" diye soruyorlardı.

Bu sene TEGV'de 7.senem. Çocukların birçoğunu tanıyorum, çocuklar da beni tanıyor. Son dönemlerde çocuklarla tanışma merasimi değişti biraz. Artık onlara çocukken de TEGV'de olduğumu söyle miyorum bile çünkü birinin aklında kalmış ve beni görünce hemen yanındakine dönüp söylüyor, "Bu abla küçükken de buraya geliyormuş" diye. Ve bir kısmı da merak edip daha fazla soruyor, kendileri de büyüdüklerinde gönüllü olabilirler mi diye merak ediyorlar. Belki de en büyük tatmin, en büyük keyif bu. Çocuklar hem sizinle ilgili detayları unutmuyor, hem de onlarda bir iz bırakıyorsunuz. O zaman anlıyorsunuz o çocukların ablası olduğunuzu ve bunu en derinden hissettiriyorlar size. Gözlerinize sevgiyle bakıyorlar, bunu göz ardı etmeniz imkansız.

MÜGE ERMiŞ İstanbul Sema-Aydın Doğan Eğitim Parkı

2013-2014 Etkinlik Yılı'nın ilk döneminde, Sema-Aydın Doğan Eğitim Parkı'nda 4.sınıflara Okuyorum Oynuyorum etkinliği veriyordum. Etkinlik günüm, Pazar günüydü. Pazar eğitimleri devamlılık açısından biraz sıkıntılıdır. Grubumda altı çocuk vardı ama altısını bir arada göremiyordum. Aralarında ikiz olan Yağmur ile Efe de vardı. Efe her hafta katılıyordu etkinliğime Yağmur ise gelmiyordu. Bir gün parkta Yağmur'u gördüm ve "Yağmur neden etkinliğe gelmiyorsun, üstelik de parktasın." diye sordum. Bana cevap olarak, "Müge Abla, Okuyorum Oynuyorum çok çocuk işi." dedi. Öyle deyince daha önce oyunculuk eğitimi aldığımı, bu eğitimde saç kurutma makinesi, çaydanlık vs. gibi şeyleri canlandırdığımı söyledim. Bu Yağmur'a çok garip geldi. Canlandırmalarımı ona da sergiledim. Sonrasında tüm etkinliklerime Yağmur da katıldı.

Çocuklara ne söylediğimiz değil, ne yaptığımız önemli. İyi örnek olmaya çalışıyorum. Umarım başarıyorumdur.

DİNÇER YILMAZ, İstanbul Sema-Aydın Doğan Eğitim Parkı

2008 Yaz Etkinlikleri Döneminin ilk günüyü. Rampadan aşağı doğru inerken benle birlikte yavaş yavaş inen, içinde çok heyecanlı çocuklar olan bir servis aracı gördüm. Yüzümde refleksle bir tebessüm oluştu. Hızla yürümeye başladım ve servisten inen çocuklarla merhabalaşarak muhabbet etmeye başladım. Bir çocuk yuvası ile gelen çocuklarla dönem boyunca çok eğlenceli, çok zevkli, bol kahkahalı, bol gezmeli zamanlarım oldu. İçlerinden biri bir gün "Dinçer Abi, yarın benim doğum günüm, 13. yaşıma giriyorum ve İstanbul'dan ayrılıyorum. Ordu'ya gönderiliyorum." dedi. "Yarın beni yuvada ziyaret etmeye gelir misin? Ben seni çok özleyeceğim." dediğinde hiç farkında olmadan gözümde yaşın düştüğünü hissettim. Ertesi gün ben ve birkaç gönüllü arkadaşım birlikte yuvaya gittik. İçeri girdiğimizde çok güzel süslenmiş bir ortam ve en güzeli de o süsler içinde kendini gösteren inanılmaz bir sevgi ile karşılaştık. Çok ilgi gösterdiler, hepsi bir şeyler göstermek, okumak için birbirleri ile yarıştılar. En sonunda doğum günü pastası geldi, şarkılar, sözler eşliğinde pasta kesildi. Bir zaman sonra çocuk, elinde toplanmış valizle yanıma geldiğinde "Dinçer Abi, ayrılık zamanı geldi." derken onu bekleyen bir araç gördüm. Kurabilecek cümle bulamadım. Şu anda da kuramıyorum. Gördüğünüz fotoğraf duygularımı ve düşüncelerimi daha iyi anlatacaktır. Kısa zaman diliminde bütün duyguları yaşamama sebep olan bu özel çocukları tanımama vesile olan, çocuklar ile bu güzel duyguları ve iletişimi sağlamamda katkısı olan TEGV yönetimi, park yönetimi ve çalışanları, gönüllü öğretmenlerim ve en önemlisi tüm gönüllü arkadaşlarıma teşekkür ederim.

AYŞE SEVİM KARADENİZLİ İstanbul Beykoz Öğrenim Birimi

Türkiye Eğitim Gönüllüleri Vakfı, kuruluşunun 20. yılını kutluyor. Bu oluşumun içinde bulunmaktan dolayı mutluluk duyuyorum. Eğitimde çözülemeyen sorunlara çözüm üretmesinden ve bunu istikrarlı bir şekilde 20 yıldır sürdürmesinden dolayı TEGV'de gönüllüyüm. Ben bir çocuk sevindirmenin insana böylesine bir mutluluk verdiğini TEGV'de gördüm. İç huzurumu birlikte çalıştığım arkadaşlarıma ve dünyanın en harika çocukları olan TEGV çocukları na borçluyum. Birlikte geçirdiğimiz 16 yıl boyunca hayatına dokunduğum ve benim hayatıma dokunan herkese teşekkür ederim. Sizi seviyorum ve bu ailenin bir parçası olmaktan gurur duyuyorum.

YUSUF KATARCI

Gaziantep Büyükşehir Belediyesi Eğitim Parkı

Günlerden Cumartesi, sabah 10.00'da antrenman için hazırlıklarımızı tamamlıyorduk, ama bugünün bambaşka bir güzelliği vardı. Mükemmel bir kardeşimiz olan Emre bizlerleydi ve hep birlikte çok güzel bir antrenman yaptık. Ama kardeşimizin asıl sürprizi antrenman sonrasındaydi. Emre'nin çocuklar için getirdiği forma, ayakkabı, t-shirt vs. hepsi çok güzel hediyelerdi. Çocuklar öncelikle hediyeleri görünce (bilirsiniz o duyguları çocukluğumuzdan) sevinç ve gülüşmeler bir şelale halini aldı. Ayrıca iki takımın da formalarının olması, çocuklarımıza küçük yaşta sporun şiddet ve holiganlık olmadığını; birlik, beraberlik üzerine kurulu bir yarışma olduğunu göstermesi açısından çok iyi düşünülmüştü. Artık maç saati gelmişti ve çocuklar hemen formalarını giyip hazırlandılar. Herkes otobüsteki yerini aldı. Sahaya ulaşıncaya kadar nasıl bir heyecan olduğunu çocukluktan biliriz. Güzel şeyler bir an önce olsun, ama o gün asla bitmesin isteriz. Nihayet o çok istedikleri yere ulaşabildik. Tabii bununla bitti mi dersiniz? Hayır. Bir de maçın başlama saatini beklemek vardı ki, bunun için çok sabırsızlanıyorlardı. "Hadi hemen gidelim", "Oynasınlar bakalım" şeklindeki ısrarların sayısı her dakika artış göstermekteydi. Sonrasında ne mi oldu dersiniz? Takımın maskotu olan Fıstık sıkıştırılmaya başladılar. Fıstık bu sevgi selinden canını zor kurtardı. İnanılmaz bir gündü, her şey bu kadar mı mükemmel olabilirdi? Evet. O gün sanırım ben onlardan daha fazla çocuk olmuştum. O an elimizde bir heyecan ölçeği olsaydı, sanırım göstergesi patlardı. Hayatım boyunca unutamayacağım bir gündü. Hafızalarımızda mükemmelin üzerinde bir anımız olmuştu. Gaziantep Eğitim Parkı Basketbol Gönüllüleri olarak, tüm yetkililere tekrar tekrar teşekkürlerimizi sunarız.

CAHİT AYILDIZ

Van Feyyaz Tokar Eğitim Parkı

Bir gün çocuklarımdan Metehan, birime annesi ve babasıyla geldi. Anne ve babası Metehan'ın günlerdir durmaksızın, sofrada, ödev yaparken, okulda öğretmenine "Cahit Abi" diye birinden söz ettiğini ve bu "meşhur" Cahit Abi'yle tanışmak için birime geldiklerini söylediler. Metehan gibi zor iletişim ve ilişki kurabilen çocuklarının bahsettiği bu abiyi merak ettiklerini, görüşmek istediklerini söylediler. Metehan'ın farklı ve bir o kadar da özel olan dünyasına adım atmış olmak, bu ilgiyi ve sevgiyi hak etmiş olmak benim için çok önemli ve mutluluk vericiydi. Bana kendimi kahraman gibi hissettirmişti. TEGV'de olmak, TEGV'li olmak böyle bir şey sanırım.

EZGİ ÖZGÜN Mardin Savur Öğretim Birimi

Mardin'in Savur ilçesinde 3 yıldır TEGV gönüllüsü olarak Drama Atölyesi ve Kariyer Yolculuğuma Başlıyorum etkinliklerini veriyorum. Aynı zamanda da bir ortaokulda rehber öğretmen ve psikolojik danışman olarak görev yapmaktayım.

Geçtiğimiz ay tanımadığım bir numara beni aradı ve karşımdaki ses kendini tanıttı. Savur'da bulunduğunu ve rehber öğretmen olduğum için oğlu ile ilgili benle görüşmek istediğini ifade etti. Konuyu kısaca anlamak için oğlu ile hangi sorunlar yaşadığını anlatmasını istedim. Oğlunda hiperaktivite tanısı olduğunu, şiddet eğilimli olduğunu, okulda sorunlu bir çocuk olduğunu anlatan annenin sesindeki titreme ve çaresizlik beni de üzdü ve uygun bir zamanda görüşebileceğimizi ve ancak çocukla da görüştüğümüzden sonra yol haritası çizebileceğimizi ifade ettim. Bir hafta sonrası için sözleştik ve çocuğun okuluna gittim. Anne beni orada bekliyordu. Selamlaştık, konuştuk, öğretmeni ile de görüştük. Artık çocukla görüşmek istediğimi söylediğimde öğrenciyi çağırdılar. Müdür yardımcısının odasına giren her öğrenci gibi tedirgin bir bakış vardı gözünde. Derken beni fark etti ve kollarıma atıldı. Rumuzu ile yazacağım, Doruk, iki yanağımdan öptü ve Ezgi Abla, beni görmeye mi geldiniz, diye sordu. Ben de olanları anlamaya çalışıyordum. Bana telefonla ulaşan anne ile bakiştık ve "Oğlunuz Doruk mu?" diye sordum. Anne de şaşkın bir şekilde evet deyince bir kez daha anladım TEGV'in ne kadar iyi bir şey olduğunu.

Doruk anlatılanların aksine Drama Atölyesi'nde kurallara uyan, arkadaşları ile uyumlu ve zeki bir çocuktur. Anne nereden tanıştığımızı merak eden gözlerle "Nereden tanıyor sunuz oğlumu?" diye sordu. Drama Atölyemizden ve TEGV'den bahsettikten sonra Doruk'u ne kadar sevdiğimi ifade ettim ve Doruk'u sınıfına yolladım. Anne "Ne diyorsunuz, oğlum düzelecek mi?" dediğinde, TEGV'deki Doruk'u anlattım ve aslında sorunlu bir çocuk olmadığını, uygun koşullar sağlandığında istenilen şeyleri yapabileceğini söyledim. Dışarı çıkar çıkmaz birim sorumlumuzu arayıp olanları anlatma ve TEGV'e teşekkür etme ihtiyacı hissettim. Tekrarlıyorum; "İyi ki varsın TEGV."

Gökhan YÜCEERİM İzmir Çiğli Eğitim Parkı

TEGV ile yolum 2009 yılında kesişti. İlk aldığım etkinlik eğitimi Drama Atölyesi'ydi.

Günlerden bir gün etkinliğin içinde, Ege Bölgesi'nin komşu bölgelerine içeren bir konu işliyorduk. Konu gereği tanıtmaya önce kendi bölgemizde başlıyorduk. Her çocuğa Ege Bölgesi ile ilgili bildiklerini sordum sonra ben de İzmir'in Ege Denizi'ne kıyısı olduğunu hatta 10 dakikalık yolculukla denize ulaşabileceğimizi söyledim. İçlerinden bir çocuk hayretle bağırdı "İzmir'de deniz mi var?" Ne söyleyeceğimi elimi ayağımı nereye koyacağımı bilemedim. Bir çocuğu bile kendi yaşadığı Mahallesi'ne şehrine bölgesine ya da ülkesine kazandırmanın aslında ne kadar önemli olduğunu anladım. O çocuğun o etkinlik odasından başını bir kez dışarı çıkartıp başka bölgelere ve başka kainatlara yolculuk yapmasında yol arkadaşlığı yapmak benim için mükemmel bir deneyimdi. İşte o an TEGV'in sadece Ateş böcekleri ile değil her parkıyla, her birimiyle nasıl güçlü bir ışık yaydığına şahit oldum.

FEYZA GÜL İzmir Çiğli Eğitim Parkı

TEGV'de 3. dönemimi tamamliyorum. Çocuklarla daha fazla vakit geçirmek istiyordum. TEGV'i de bunun için bir araç olarak görüyordum. Ama 23 Nisan için Soma'ya başka bir projeye gittiğimde anladım ki TEGV benim için çocuktan çok daha fazlası.

TEGV ile birlikte çocuklara nasıl yaklaşacağımı daha iyi öğrendiğimi, iletişim konusunda kendimi de ilerlettiğimi fark ettim. Benimle aynı statüdeki insanların, çocukla iletişime geçmeyi bırak, çocuk görünce kaçtığını fark edince de iyi ki dedim. İyi ki TEGV'deyim. Bunun yanında, biz TEGV'de kendine güvenen, soru soran, sorgulayan çocuklarla karşı karşıyayız. Benim çevremdeki çocuk profili de aşağı yukarı böyleydi, ta ki Soma'ya gidene kadar. Orada anladım ki çocuklara bu özgüveni ve birey olma bilincini biz aşıyoruz. Çocuklara bunu kazandırabilmiş olmak beni TEGV'e daha sıkı bağladı. Umarım nice 20 yıllarda, daha çok çocuğun kalbine sevgi ile dokunabiliriz.

PINAR ÖZDEMİR Uşak Öğrenim Birimi

Üniversiteyi kazandığım 2011 yılında sınıf arkadaşımın tavsiyesi üzerine TEGV ile tanıştım. Uşak Öğrenim Birimi'nde Vakıf Tanıtımı ve İletişim eğitimlerinden sonra TEGV'de Öğrenme Yaklaşımları ve Modelleri Eğitimi'ni aldık. Hayatım boyunca katıldığım, dolu dolu geçen ve hiç unutamayacağım ilk eğitimimdi. Çeşitli bölümlerden oldukça farklı kişilerle tanıştım. Çocuklara nasıl yaklaşmam gerektiğini, iletişim kurarken nelere dikkat etmem gerektiğini, her yaptıkları hareketin bir anlamı olduğunu TEGV sayesinde öğrendim. Gerek eğitimlerimizde, gerekse etkinliklerimizde paylaşmayı, grup bilincini, herkesin fikrinin önemli olduğu düşüncesini sıklıkla vurguladık. Eğitimler sayesinde kendimi ifade etmekte zorlanmaz oldum, düşüncelerimi rahat bir şekilde söyleme fırsat buldum. İngilizce Etkinliği, Müzik Kulübü, Küçük Sanatçılar, Okuyorum Oynuyorum ve Drama Atölyesi etkinliklerini çocuklarla birlikte aktif bir şekilde sürdürdüm. Hem eğlendim hem de her an yeni bir şeyler öğrendim. Şuan da üçüncü sınıflar ile birlikte Drama Atölyesi etkinliğini devam ettirmekteyim. TEGV, çocukların her birinin çocuk olduğu fikrini benimseyerek, bütün etkinliklerini bu fikre göre belirlemiş bir vakıftır. Eğlenerek öğrenmek çocuklar için oldukça keyif verici ve kalıcı. Etkinlik saatlerinde oluşan kriz durumlarına anında çözüm üretmeyi, her defasında farklı bireysel yöntemler geliştirerek kriz önleme yöntemlerini bulmuş oldum. En çok etkilendiğim ve gerçekten duygulandığım anlardan bir tanesini paylaşmak istiyorum:

Geçen yıl vermekte olduğum Küçük Sanatçılar etkinliğinde Sihirli Boya çalışmasını yapacaktık. Gerekli malzemelerden olan çantalı pastel boya kutusunu çocuklara göstermek üzere çıkardım. Her biri şaşkın ve ışıltılı gözlerle, hayranlıkla baktılar. Gözlerindeki mutluluğu ve ışıltıyı sadece yaşamak gerekir. Görmedikleri bir boya ile onları tanıştırmak unutulmayacak anlardan bir tanesiydi. Burada bulunmaktan gurur ve mutluluk duyuyorum. Çocuklarla birlikte umut ve hayaller dolu yarınlara. TEGV ailesi olarak hep birlikteyiz.

MESUT ÖZKAN

Ankara Semahat-Dr.Nüsret Arsel Eğitim Parkı

Bir gün yurt odasında otururken oda arkadaşım TEGV'den bahsetti. İlk defa duyuyordum, çocuklar ile ilgili olduğunu ve de onların mutlulukları için çalıştıklarını anlatınca hemen ilk fırsatta katılmak istediğimi belirttim. Hemen ertesi hafta Vakıf Tanıtımı aldım. O dönem İletişim ve Yöntem Eğitimi vardı, onları almak için derslerden dolayı zaman bulamadım ve ne yazık ki bu yüzden ancak 5 ay sonra çocuklarla buluşabildim.

Daha o günlerde kapıdan girdiğim andan itibaren harika insanlarla tanıştım, kimisi ile halen TEGV çatısı altındayız, kimisi ile de başka çatılar altında gönüllü işler, projeler yapmaya devam ediyoruz. İyi ki gelmişim ve o güzel insanları tanışmışım. Gün geçtikçe TEGV ailem olmaya başladı. Her yaptığımız güzel iş sonrası çocukların yüzündeki mutluluğu görünce daha mutlu oluyor, onların üzülmediğini görünce ise nerede hata yaptığımızı sorguluyor, bir sonraki sefere daha iyisini yapmaya gayret ediyoruz. Geriye dönüp baktığımda hayatımda TEGV büyük yer almış, öyle ki ailemle bile daha az görüşür olmuş, hatta kendi mutluluğumu unutmuş duruma gelmişim. Özellikle, daha önce çocuğumuz olanların daha sonra gönüllü olarak yanımda yer aldıklarını ve hatta başka yerlerde de bizleri örnek alarak daha güzel işler yaptıklarını gördükçe ayrı bir mutluluk duyuyorum.

Bizim oralarda kimse çocuklara önem vermez, gönüllü işlerin adı bile geçmez. Benim de üniversiteye gelinceye kadar gönüllülük kavramı üzerine en ufak bir fikrim yoktu. Gönüllülüğe başlamadan bir kaç ay evvel kardeşimi kaybetmiştim ve onun en büyük hayali öğretmen olup çocuklarla iyi şeyler yapmaktı. Onun hayalini ben gerçekleştirmek istedim, belki öğretmen olamayacaktım ama TEGV'de gönüllü olarak belki daha fazla çocuğa dokunacaktım. Umarım şimdi o da mutludur... "Bir çocuk değişir, Türkiye değişir."

DİDEM MÜJDE

Van Muradiye Öğrenim Birimi

2007-2008 yılları arasıydı sanırım, Ayın Değeri kutlaması etkinlikleri yapıyorduk ve astronomi ile ilgili çocuklarımızı çok etkileyecek bir çalışma yapmaya karar verdik. Birimin her odasında farklı etkinlikler yaptık gruplarımıza. Etkinlik bittikten sonra Ceren adlı çocuğumuz yanımıza geldi ve "Ben izlediğim film ve yaptığımız bu çalışmalardan sonra astronot olmaya karar verdim." dedi. "Sizler bizim için çok güzel şeyler hazırlamışsınız ama ben ileride astronot olup, kıyafetlerini de giyip gelip birimdeki çocuklara tanıtım yapacağım." demişti ve biz de çok mutlu olmuştuk.

Ceren hala TEGV'e gelip etkinliklere katılıyor ve hala astronot olmak istediğini söylüyor.

FATMA ÇALAYIR Van Feyyaz Tokar Eğitim Parkı

Van Feyyaz Tokar Eğitim Parkı'nda birçok etkinlik veriyorum. En çok da Düşünmeyi Öğreniyorum ve İyi Yaşam etkinliklerini severek veriyorum. Ayrıca son sınıf olduğum için çok yoğun bir ders çalışma programım var. Fazla yoruluyorum. Salı sabah grubuma Düşünmeyi Öğreniyorum etkinliği veriyorum.

Grubumda çok konuşan bir çocuğum var. 5 hafta boyunca o çocuğumla sürekli çatışma yaşadık. 6. hafta etkinliğe başlamadan önce gelip yanına "Abla, sana sarılabılır mıyim?" dedi.

Ben de "Tabii ki" deyip sarıldım. O gün, etkinliğin yarısına kadar hiç konuşmadı, ben de 5 dakika ara verip sohbet etmek istedim. Bana "Fatma Abla, seni görmek için her Salı sabahı 6'da kalkıyorum." dedi. O kadar çok mutlu oldum ki... O an, onunla yaşadığım çatışmanın aslında sadece sevgiden kaynaklandığını anladım. Bir daha da onunla hiç tartışmadım. TEGV'de yaşadığım en mutlu anım o gündü. TEGV'i seviyorum.

NIHAN SIVRI İstanbul Sema-Aydın Doğan Eğitim Parkı

Ne okul başarılarım, ne mesleğim... Bana en çok gurur veren şey TEGV'in bir parçası olmak. Beni en çok mutlu eden yer, olumlu bir fark yaratacağına inanan ve elini taşın altına koymaktan çekinmeyen gönüllülerin yanı.

10 yaşındaydım TEGV'le tanıştığım. Bana satranç öğretene Adem Abi'nin sevecenliği ve Muna Abla'yla boş tuvalet kağıdı rulosundan kukla yapmaktan aldığım keyif, "Büyüyünce ben de gönüllü olacağım." dedirtmişti bana.

18 yaşına gelir gelmez gönüllü oldum. Çocukken ve gönüllülüğe ilk başladığımda TEGV kavramım 'beni mutlu eden bir park'tan ibaretti. İlerleyen zamanlarda çocuklarla yaptığım etkinliklerde çocuklardaki gelişimi gördükçe, yerel eğitmen olup da farklı etkinlik noktalarını keşfettikçe, yüreği sınırsız gönüllüleri tanıdıkça, TEGV'in profesyonel çalışanlarının gönüllülerden daha büyük bir özveriyle iş yaptığını fark ettikçe; TEGV'le ikinci kez, bu sefer bir sivil toplum kuruluşunun ne anlama geldiğinin farkındalığıyla tanıştım.

Şimdi ben 30 yaşındayım, TEGV ise 20. Ömrüm yettiğince TEGV'in gönüllüsü, başışçısı ve bir iletişim elçisi olarak, beni hala büyüten TEGV'in büyümesine elimden geldiğince katkıda bulunmaya devam edeceğim.

Hayalim; "Nihan Abla, büyüyünce ben de gönüllü olacağım." diyen çocukların büyüdüğünü ve TEGV gönüllüsü olduğunu görebilmek.

Nice 20 Yıllara TEGV, iyi ki seninle büyümüşüm, iyi ki seninle büyüyorum.

ZUHAL KILAVUZ ÇELİMLİ İzmir Gümüşpala Öğrenim Birimi

Zeynep, 3. sınıf Yurttaşız, Katılımcıyız etkinliğindeki çocuğum, arkadaşım. İlk iki üç hafta etkinlikten ayrılmak için ısrarcıydı. Birim sorumlumuz değişimin söz konusu olamayacağını, diğer çocuklara kötü örnek olabileceğini, programın düzeninin bozulabileceğini haklı olarak belirtmişti. Ama sonra? Geçen süre içinde Zeynep ile aramızda şaşılası halimi merak ettiğini, fotoğraf getirmemi istiyordu. Etkinliğin son haftasında her haftaki ısrarcı tavrına dayanamayarak yıllar öncesi çekilmiş olan siyah-beyaz fotoğrafı getirmiş, Zeynep'e fotoğrafı sadece kendisine göstereceğimi söylemiş, bunun aramızda sır olarak kalmasını istemiştim. Zeynep, yaşından beklenmeyen bir olgunlukla "Sır saklamasını bilirim." demişti. Zeynep önce fotoğrafa bakıp inceledi, sonra bana baktı, fotoğraftaki gelini öptü. Sonra yine bana baktı ve fotoğraftaki tanımadığı damadı öptü. Fotoğraftı sarıp sarmalarcasına kucakladı. En büyük mükafatım son hafta son saatte vedalaşırken bir daha hangi etkinlikte beraber olacağımızı sormasıydı.

HAKAN TOPAL Ankara Seyran Bağları Öğrenim Birimi

Yıl 2004, Ekim ayı. TEGV ile ilk defa arkadaşım Selin sayesinde Ankara Seyran Bağları Öğrenim Birimi'ne adım atarak tanıştım. Ortam civil cıvıldı. Birim Sorumlumuz Selma Abla ile tanıştıktan sonra ortada etüd alanı olarak kullanılan bölüme geçtim. Çocuklar ödevlerini yapıyorlardı. Çocuklardan biri benden ödevini yaparken yardım etmemi istedi. Yanına oturdum ve ödevinin ne olduğunu sordum. Hayat Bilgisi, Sağlığımız konusu ile ilgili ödevinden bir soru yapmaya çalışıyordu. Soru, "Virüs çeşitlerini yazınız" idi. Çocuğa doğrudan cevabı vermek yerine "Düşün bakalım, ne olabilir?" dedim. Küçük kızımız şöyle cevapladı: "Bir, insan virüsü, iki, bilgisayar virüsü." Bilgisayar virüsünü duyduğum an kahkahayı patlattım. Kızımız utandı. Bense durumu toparlamak adına, yanlış bir şey söylemediğini, sadece bilgisayar virüsü cevabının benim aklıma gelmediği için cevabını çok beğendiğimi belirttim. Kızımız rahatlamıştı. Sonrasında ödevine yardımcı olmaya devam ettim.

TEGV ile ilk buluşmam böyle güzel başlamıştı ve aynı güzellikte devam etmekte. Bu süreçte beni en çok gururlandıran, TEGV çocuğu iken TEGV gönüllüsü olmaları ve onlar hayata tutunurken gösterdiğimiz çabanın karşılığını, çocuklarımızın üniversiteden mezun oluşlarını görerek almak.

ÖZGE ŞENER BOZKURT İzmir Çiğli Eğitim Parkı

TEGV'de ilk dönemim. İlk etkinliğimde 10 minik kalbin, her birinin gözlerinden farklı renkler çıkan çocuğun karşısında heyecandan kalp atışımın sesini kulaklarımla duydum. Ben kendime gelemeden (ilk beş dakika içinde) çocuklardan birinin dişi çıktı! İkinci etkinliğimde çocuklardan biri yeni tanıştığı kız arkadaşının adını kocaman harflerle kendi kağıdına yazdı. Kız büyük bir şaşkınlıkla, "Neden benim adımı yazdın?" diye sorduğunda aldığı cevap "Yanına da benimkini yazacağım, çok güzel olacak." oldu. Sessizce izlerken, bu diyalog karşısında çocukların dünyasının ne kadar saf, samimi, açık olduğu ile yüzleştim. Burada, her küçük an, çocukların 'gerçek'liği beni daha farklı bir dünyanın mümkün olduğuna inandırıyor. TEGV, birçok insanın daha iyisi için gönülden bir şeyler yaptığını gördüğüm yer. Buna tanık olmak bile inanılmaz bir anı. Tam olarak şöyle demişim ilk eğitimden sonra: "Aman Tanrım, buradaki herkes çok iyi kalpli ve harika!"

OYA NORAMAN İstanbul İpek Kırış Öğrenim Birimi

Benim de anlatacak bir anım var diyemiyorum çünkü bin tane anım olabilir. TEGV'de 16. yılımı geride bıraktığım bu sürede yaşadıklarım kitap olur diyebilirim. Seçmek o kadar zor oldu ki, günlerdir hangisini anlatsam diye düşünüyorum; 1999 yılında, TEGV'le ilk buluşmam, sevgili İbrahim Betil'in gönüllülüğü tanıtım toplantısında oldu ve onun şu sözleri bu güne kadar kulağımdan hiç çıkmadı, benim de gönüllülük felsefem oldu: "Gönüllülük keyiflidir ama asla keyfi değildir." ve 2003 yılında, TEGV'de katıldığım, İnsanım, Bireyim, Yurttaşım (bugünkü adıyla Yurttaşız, Katılımcıyız) adlı bir dizi eğitim sayesinde yaşamım değişti diyebilirim, çünkü artık gönüllü eğitimci oldum. Yani artık hem çocuklar hem gençler benim öğrenci profilim oldu. Ve bir gün; İnsanım, Bireyim, Yurttaşım etkinliği sırasında -aile içi demokrasi diye bir konu işliyorduk- çocuklardan biri şöyle dedi: "Oya Abla ama bizim evde böyle olmuyor ki... Babam öyle davranmaz." Bir an ne demem gerektiğini düşündüm ve ben de şöyle cevap verdim: "İşte biz de burada sizin aile içi demokrasiyi uygulayan anne babalar olmanız için bunları öğreniyoruz." Ondan sonra bu etkinlik en çok katılımın olduğu etkinlik oldu birimde ve bu etkinliklere katılan çocukların içinden, doğudan gelmiş bir ailenin kızı olan Sibel bugün iyi bir liseyi kazanıp bitirdi. Daha sonra özel bir üniversitenin Hukuk bölümünü yüzde yüz burslu bitirdi ve şimdi çok iyi bir hukuk bürosunda avukat olarak çalışıyor ve TEGV'de çocukken şimdi gönüllü olarak birime dönenlerden. Hala görüşüyoruz, en az ayda bir ziyaretime gelir. TEGV'in hayatıma kattıklarıyla hayatım daha anlamlı oldu diyebilirim. İyi ki gönüllüyüm.

HALİL İSLAMTÜRK Şanlıurfa Sevgi-Erdoğan Gönül Eğitim Parkı

TEGV'den ve çalışmalarından daha önce haberim vardı ama gönüllü değildim, bir arkadaşımın vasıtası ile gönüllü oldum. Daha TEGV'in kapısından içeri girer girmez bir heyecan sardı beni. Hele çocukları görünce ben de bir anda çocukluk günlerime geri döndüm. Şimdi çok mutluyum, keşke daha önceden gönüllü olsaydım diyorum ama geç kalmış sayılmam. İyi ki TEGV'deyim, iyi ki gönüllüyüm. Çocuklarla etkinlikler yapmak ve vakit geçirmek var ya, işte ben bunu hiçbir şeye değişmem. Anılara gelince, birçok anımız var aslında, hatta geçen 23 Nisan etkinliklerinde hem biz gönüllüler hem de çocuklar çok eğlendik. Ben o gün sabah erkenden kalkıp TEGV'e gittim. Bizim park doldu taşıdı, onar yirmişer gruplar halinde etkinlikleri beklemeye başladık. En son halat çekme oyununda sıra bize geldi ve biz kazandık. Çocukların mutluluğunu gözlerinde görebiliyordum. O gün, akşama kadar çocuklarla eğlendik, ben o anı hiç unutamıyorum. Bana mutluluğun resmini sorsalar TEGV derim ve size mutluluğun resmini gönderiyorum.

ERHAN BAYGÜMÜŞ Van Muradiye Öğrenim Birimi

TEGV'le tanışmam bir bilgisayar kursu ile başladı. Liseden mezun olmuşum fakat KPSS'de atanmak için bilgisayar sertifikası lazımdı. Ben de bir şans belki bu belge sayesinde atanırım dedim ve Muradiye Halk Eğitim Merkezi'ne başvurdum. O zamanlar bilgisayar kurslarını çok sevimli bir abla veriyordu. Tahmin ettiğiniz üzere o abla tabii ki Didem Abla'ydı. Meğerse Didem Abla uzun bir süredir orada gönüllüymüş. Bize "Sizler de gönüllü olmak istemez misiniz?" diye bir soru sorduğunda hiç düşünmeden, evet dedim. Sonra "Nasıl olacak?" diye sordum kendisine. O da "Gelin beraber gidip gönüllü yapalım sizi." Deyince, kalkıp gittik. Orada bizi güler yüzüyle TEGV birim sorumlusu, sayın patronumuz (kendisine ben öyle hitap ediyorum) sevgili Buket Ablamız karşıladı ve bize TEGV'in amaçlarından ve işleyişinden bahsetti. Bize formları doldurup temel bir eğitim aldıktan sonra birimde gönüllü olabileceğimizi söyledi. Formları doldurduk, eğitimleri de bir iki hafta içinde aldık ve gönüllüler kervanına ben de katılmış oldum.

TEGV deyip geçmeyin, Muradiye gibi küçük bir yerde sosyalleşebileceğiniz yegâne mekân TEGV'dir. İyi ki bilgisayar kursuna katılmışım ve iyi ki TEGV'le tanışmışım. İyi ki varsın TEGV.

DAMLA EKER

Ankara Semahat-Dr.Nüsret Arsel Eğitim Parkı

Hayatta en çok sevdiğimizimizin kaybı üzer bizi ve hayattan koparır. Benim anım, benim için yeni bir başlangıçtı. Anıl'ın dokunuşu beni yeniden hayatla barıştırdı.

Çok sevdiğim arkadaşım Özlem'in ölüm haberini alınca ayaklarım vakfa götürdü beni. Normal uğruyormuşum gibi yaptım, lavaboya gittim, yüzüme su çarptım ama hala kendimde değildim. Cenazesi var, demişti Elif, yarın gelebilecek misin? Lavabodan çıkıp bilet ayırtırdım akşam için. Bahçeye çıktım, "Nefes alamamak böyle bir şey" dedim sonra içimden. Etkinlik odalarından sesler geliyordu, bir süre o sesleri dinledim. Kapattım gözlerimi, sonra bir el dokundu omzuma. Başımı kaldıradım önce, sonra seslendi bana, "Damla Abla, yağmur yağacak." demesiyle başımı kaldırdım. ve Anıl ile göz göze geldik. "İslanırsan hasta olursun." dedi. Elimden tuttu, içeriye götürdü. Anıl bana kütüphaneden aldığı yeni kitabını okudu, ben de o evine gidene kadar orada onunla kaldım. Giderken bana sarıldı, "Haftaya gene gel, ben sana hep kitap okurum." dedi. O zaman anlamamıştım ama eğer Anıl o gün benim elimden tutmasaydı ben o gün, o gittikten sonra ağlayamayacaktım ve bana sarılmasaydı ertesi gün Özlem'i uğurlarken dik duramayacaktım, çok sevdiğim dostuma son görevimi yapamayacaktım.

Biz çocuklara bir şeyler öğrettiğimizi sanırken aslında onlar bize bazı şeyleri öğretiyorlar ve bizi bir yerden hayata bağlamayı başarıyorlar. Anıl o zaman 8 yaşındaydı, şimdi 13-14 yaşlarında. Biz çocukların hayatlarına dokunuyoruz sanıyoruz ama onlar bize her defasında hayatı öğretiyorlar. Yeniden yaşama sarılmak için her defasında saflıklarıyla bizi sarıyorlar. Sanırım fark yaratan biz gönüllüler değiliz, bizi koşulsuz seven çocuklar. "İyi ki gönüllüyüm" demek için çok fazla sebebim var.

AHMET COŞKON

Van Muradiye Öğrenim Birimi

TEGV ile tanışmam ortaokul yıllarıma dayanır. Hiç unutmam Ateşböceği'nde bilgisayarla ilk tanışmamı. Televizyonlardan bildiğim o karmakarışık devasa içadı. "Bu insanlar neden gelmişlerdi, işleri, güçleri yok mu bunların?" demiştim içimden Ateşböceği'ni gördüğümde. Demiştim de bir o kadar da sevinmiştim geldiklerine. Bize de değer veren birilerinin olduğunu görmek... İşte bunlar hem gönül işi hem de gönül borcu aynı zamanda.

BERKANT DÖNMEZ

Bursa Öğrenim Birimi

Her dönem bittiğinde birim sorumlumuz Selma Sultan bize, daha fazla çocuk ile kaynaşmamız için farklı bir etkinlik verirdi. Yine herkese yeni etkinliklerini söylediği bir toplantı esnasında sıra bana gelmişti. Ben daha ağzımı açmadan Selma Sultan bana "Berkant, eski çocukların yine seni istiyorlar, yapacak bir şey yok, yine birliktesiniz." dedi. O an içimi tarif edilemez bir mutluluk kapladı. İşte, dedim, doğru zamanda doğru yerde, doğru insanlar ile olmak diye buna denir.

Bir başka gün ise, etkinlik saati bitti. Çocukları uğunlarken bir tanesi, "Berkant Abi, haftaya yine gelecek misin?" dedi. Ben de, "Tabii ki" dedim. Bu sefer de demez mi, "Sana sarılabilir miyim?" diye. O an sustum, sadece kollarımı açtım ve ona sımsıkı sarıldım.

Yine bir etkinliğin başında çocuklarıma "Söyleyin bakalım, etkinliğimiz nedir?" diye sordum. Onlar da "Matematik, Fen, Hayat Bilgisi, Hayallerimiz" dediler. Ben de "Nasıl yanı?" dedim. Onlar da "Sen bize sadece matematik öğretmiyorsun ki, matematiği, kendimize güvenmeyi ve topluluk içerisinde konuşmayı, hayallerimizin peşinden gitmemiz gerektiğini, paylaşmayı öğretiyorsun." dediler. Ben ise sadece tebessüm ettim.

Son olarak, bir gün etkinlikte çocuklarımla uçurtma yapıyoruz. Uçurtmanın üzerine yapıştırmak için süs yapmalarını istedim. Süsler üzerine bazıları kendilerince bir şeyler çizmişler, bazıları ise bir şeyler yazmışlar. Bir tanesi dikkatimi çekti. "Burada yazan '?+Ben = Berkant Abi' ne demek?" diye sordum. "Berkant Abi, sen her şey hakkında her şeyi biliyorsun ve bize çok güzel örnek oluyorsun. Ben de senin gibi olmak istiyorum." dedi. Normalde çok hazır cevabımdır ama nedense çocukların karşısında hep dilim tutuluyor! Anılar bitmez, TEGV anlatılmaz, yaşanır.

SEÇİL SEÇKİNER

Van Muradiye Öğrenim Birimi

Düşler Atölyesi etkinliğini yaptığım sırada Vincent van Gogh'u tanıtmak için resminin üzerindeki kraft kâğıdını kaldırıp çocuklara resimdeki kişiyi tanıyıp tanımadıklarını sordum. Çocuklardan birisi van Gogh'u kütüphane müdürüne benzetince ortalık kopmuştu. Herkes gülmekten kırılmıştı. Tabii o zamanlar birimiz kütüphanenin içinde yer alıyordu.

FATİH CETİZ İstanbul Sema-Aydın Doğan Eğitim Parkı

Ülkemizin eğitim sistemindeki ciddi sorunlara rağmen bize hayat ışığı olan TEGV, her türlü zorlukta bile umudumuzu kaybetmeden Cumhuriyetimize yakışır gençler yetiştirmek için biz gönüllülere fırsat veriyor. Öğrendiklerini çocuklarla paylaşmanın mutluluğu ve seninle aynı ışık için yola çıkan diğer gönüllülerle deneyimlerini paylaşacak bir ortamın olması beni her zaman geliştirmiştir. Hiçbir karşılık beklemeden değer üretmek, gönüllü ağabey olmak beni hep mutlu etti. İsteddiğimiz gelecekte yaşamının yolu onu tasarlamaktır. Vakfımız gibi kendini çocuklara adanmış kurumlar ve onun etrafında toplanan gönüllülerden biri olmak güzel bir fırsattı.

Ben bir çocuk gönüllüyüm. 1998 yılında TEGV Fındıkzade Eğitim Parkı'na bilgisayar öğrenmek için geldiğim bir gün Levent Kırca-Oya Başar Tiyatrosu'nun Peter Pan oyunu için ücretsiz bilet verilmişti ve belli bir saatte herkesin parktan alınıp oyuna götürüleceği söylenmişti. Daha önce hiç tiyatroya gitmediğim için beni çok heyecanlandırmıştı ve hemen kaydolmuşum aileme danışmadan. Yaşıttım birçok çocukla ilk defa bir tiyatro oyunu seyretme deneyimi yaşamak beni çok değiştirdi ve hayatımın farklı dönemlerinde tiyatro eğitimleri almama vesile oldu. Ve aynı gün, ben de büyüdüğümde burada gönüllü ağabey olmalıyım diye hayal kurmama da sebep oldu.

Bir diğer anım ise gönüllü olarak yine Fındıkzade Eğitim Parkı'nda (şimdiki adıyla Sema-Aydın Doğan Eğitim Parkı) bulunurken Güney Koreli bir arkadaşımın 2010 yılında İstanbul'un Kültür Başkenti seçilmesi dolayısıyla verdiğimiz "Evimiz İstanbul" etkinliğine misafir olarak katılmasıydı. Viyana'dan ziyarete gelen Güney Kore vatandaşı Minjee Pyo ile çocuklarımızın bir şeyler paylaşması, onunla beraber etkinlikte bulunmaları gözlerindeki ışığa öyle güzel yansımıştı ki, dün gibi hatırlayabiliyorum.

Bana ve hayatımdaki insanlara birçok faydalı etkisi ve anısı olan vakfımız ve vakfımız gibi kurumlar hep hayatımızda olsun, karanlığa her zaman bir mum yakabilme gücü bizimle olsun.

EMRE DENİZ Rotary-2 Ateşböceği

TEGV'e başlamam herhangi biri aracılığıyla olmadı, tamamen kendi isteğim ve internette araştırırmam doğrultusunda gerçekleşti. Bakırköy'deki 15 Şubat 2014 tarihli Temel Gönüllü Eğitimine çağrıldığımda hafta sonuydu ve yağmurlu bir gün olmasına rağmen, benimle beraber oraya gelen 15 kişi vardı. Eğitimecimiz bize gerçekten güzel vakit geçirtmiş ve yeni arkadaşlıklar ve yeni bilgiler ile çocuklarla nasıl iletişime geçileceğini öğretmişti. Balon oyunu ile yardımlaşmanın ne kadar güzel olduğunu öğretmişlerdi. Hikayem burada başlıyor aslında: Hatıra olsun diye o eğitimde kullanılan balonu aldım ve çıkışta eve götürürüm diye düşündüm. Daha sonra metroya bindim, evimin yolunu tutmuşken, elimdeki balonun bana ait değil de, bir çocuğun elinde olması gerektiğini ve onu daha çok mutlu edeceğini düşündüm. Bu düşünceyle, metroda o kadar çocuğa balon sunmama karşın ailelerin üzerlerinde yarattığı baskıyla çocuklar almaktan çekindi. Ta ki bir erkek çocuğu bu baskıyı yenerek fakat çekinerek balonu alana kadar.

O gün benim için, bir çocuğun toplum veya aile üzerindeki baskısını biraz olsun kendi kararını vererek yenmesini sağlamam nedeniyle anlamlıydı. Bu olayı hiç unutmadım, fotoğrafını halen saklıyorum çünkü balonu alan çocuk, fotoğrafı bile çekinerek çekmişti. Belki daha çok balon vermem gerekecek. Umarım bu balonları TEGV, TEGV gönüllüleri ve TEGV ailesi ile vermek kısmet olur.

Çocuklarla buluşmam ise, Rotary-2 Ateşböceği'nin Bağcılar'da konuşlanmasıyla gerçekleşti. Çok güzel zamanlar geçirdim. Gebze Teknik Üniversitesi'nde okuyan bir öğrenci olarak, okulum ve evim Gebze'de olmasına ve Ateşböceği'ne varmam 2,5 saat sürmesine rağmen, seve seve Bağcılar'daki okula gittim. Yeni gelen çocuklarla tanışmak ve onlar ile okul maratonundaki yorgunluğumu unutmak çok güzeldi. Bu güzel günlerden biri de, fotoğraftaki bir başka TEGV gönüllüsü arkadaşım Yeşim ile olan müthiş gündü.

Anılarım çok, çocukların hayalleri, istekleri ve daha birçok düşünce aklımda. Şu an Çek Cumhuriyeti'nde Erasmus öğrencisiyim. Döndüğümde kaldığım yerden devam edip, elimden geldiğince sizlere ve ülkemizin geleceğine katkıda bulunmaya çalışacağım.

Bu güzel anılarımı tekrardan canlandırdığınız için teşekkür ederim.

MERVE DEMİR

Ankara Semahat-Dr. Nusret Arsel Eğitim Parkı

Ben en yeni gönüllülerdenim. Dolayısıyla ne yaşadığı da ne yazıyor diye düşünülebilir ama esasında öyle değil. Sonuçta insan hayatı çok kısa sürede bile değişebiliyor.

Ders kapsamında geldiğim TEGV'e daha önce gelmemenin üzüntüsünü yaşadım hep ama Topluma Hizmet Uygulamaları denen o ders olmasa belki hiç hissedemeyecektim buranın havasını, insanlarını, gönüllülük denen şeyin tam olarak ne olduğunu. Tabii aynı zamanda kendi hayatımdaki kayıplarımı, kazançlarımı... Ben buraya adım attığım ilk gün etkinliği verdikten sonra çantamı alıp çıkmaya yeltendim, ne yapılırdı ki başka. Fakat öyle değilmiş. Yine bir organizasyon için bir elinin dokunup "Seni bir yere bırakmam." demesiyle ilk günden kendimi 2 saat daha fazladan orada kalırken buldum. Oradaki insanların, şimdi gerçekten hayatımda yer edinen insanların bir şeyler yapma isteğini, çırpınısını gördüm. Kim olursan ol, en yeni en eski, bir iş için yapılan ufak destekle kişideki gönüllülük bağı bir anda kişilerin birbirine bağını pekiştiriyor. TEGV'deki ince nokta bu aslında. Senin severek geldiğin bu yerde dost eliyle güzel işler çıkması. Ben de buraya çok severek geliyorum ama ilk sebep tabii ki çocuklar. Mesleğime bakış açımı değiştiren o çocuklar, sınıf öğretmenini de olabilmemişim, dedirttiler bana. Ve bana iyi ki bu işi yapıyorum dedirtten bir cümle şuanda geldi aklıma: "Abla, bu etkinlikte biz hep sıkıldık, sen çok eğlenceli yaptırıyorsun." Ben diyorum, 1 çocuğa, sadece 1 çocuğa daha bunu dedirtmek için öğretmenlik mesleğini daha büyük bir aşkla yaparım. TEGV bana daha ne katsın! Buradaki herkes çok özel ve iyi ki varlar!

OKAN YİĞİT

Ankara Semahat-Dr. Nusret Arsel Eğitim Parkı

Parkın o huzur dolu çatısı altına ilk girdiğim an kendimi evimdeymişim gibi hissettim. Birçok gönüllü arkadaşım, minik minik çocuklarım oldu. Sizin yolunuzu bekleyen, sizi her gördüğü an bırakmayacakmış gibi sarılan küçük çocuklar ile aynı ortamda var olmanın beni ne kadar mutlu ettiğini inanın kelimeler ile anlatamam. Gönüllü arkadaşlarımla ise 23 Nisan, 20.Yıl Etkinlikleri ve Bölgesel Gönüllü Toplantıları'nda daha çok haşır neşir olduk. Hayatım boyunca mutlu bir şekilde hatırlayacağım kahkahalarla dolu anılarım oldu. Şiir yazılmasından tutun da gönüllüler arasında dans ve tiyatro etkinliği düzenlenmesine kadar, daha nice güzel etkinlikler...

Her fırsatta da dediğim gibi kendimi evimde kadar rahat ve mutlu hissettiğim bu sıcak ortamı çok seviyorum. İyi ki varsın TEGV.

ÖZGÜR HAŞICI İstanbul Sema-Aydın Doğan Eğitim Parkı

TEGV'de 10. yılını doldurmuş olan bir gönüllü olarak, anı heybem ağzına kadar dolu aslında. Beni en çok etkileyen ve burada bulunma amacımı destekleyen, güçlendiren birkaç anımdan bahsetmek istiyorum. Kayıt zamanı olan bir gün, ofise küçük bir kız çocuğu ile annesi girdi ve etkinlikler hakkında bilgi almak istediler. Ancak çocuk hiç konuşmuyor ve her şeye annesi karar veriyordu. Sohbet esnasında çocuğun içine kapanık ve konuşmaktan çekindiğini öğrendik. Bunun üzerine de Oyun Atölyesi etkinliğini önerdik. Ne tesadüftür ki, o kız çocuğu benim etkinlik grubuma denk geldi. O zamanlar etkinlikler sekiz haftaydı. Bir etkinlik dönemini kapatıp yeni bir dönemi açmıştık. Yine bir kayıt dönemiymi ve ben yine ofiste arkadaşlara destek oluyordum. İçeriye yine aynı küçük kız girdi yanında her şeye karar veren annesiyle ama bu sefer içine kapanık, konuşmayan o küçük kız yoktu. Kayıt alan arkadaşımın yanına gitti ve almak istediği etkinlikleri sıraladı, kaydını yaptırdı, gitti. O gün gönüllülük aşkım daha da büyümüştü. TEGV'in var oluş amacının ne denli önemli olduğuna dair inancım kökleşmişti. Sekiz hafta gibi kısa bir sürede bir çocuğun hayatına bu kadar büyük ve güzel dokunuyor olabilmemiz tarifi mümkün olmayan bir durum. Beni etkileyen bir diğer anım da Düşünebilen Çocuklar etkinliğinin video çekiminde yaşanmıştır. Etkinlikte soru-cevap yapıyordum ve yanlış cevap veren çocuklara da teşekkür ediyordum. Etkinlik bitiminde bizi izleyen grupta yer alan Yapı Kredi Bankası'nın yöneticileri yanıma gelip, "Çok güzel bir etkinlikti, çok şaşırdık, yanlış cevap veren çocuklara yaklaşımınız mükemmeldi. Keşke okullarımızda da böyle bir sistem uygulansa." dediler ve ben bir kez daha doğru yerde olduğumu gördüm.

Son olarak da, geçtiğimiz günlerde sosyal medya ile bana ulaşan ve benim hatırlamakta oldukça güçlük çektiğim, yıllar önce benden etkinlik alan bir çocuğun mesajını kısaca paylaşmak istiyorum: "Merhaba Özgür Abi, şu an konuşmaktan çekinmiyorsam bu senin sayende. Eğer o gün o etkinlikte beni konuşmam için yöreklendirmeseydin belki de bugün böyle olamayacaktım. Çok teşekkür ederim sana. Umarım hatırlarsın..." Sanırım bu mesaj üzerine pek fazla açıklama yapmama gerek yok. TEGV çok güzel işler yapan bir yer. İyi ki buradayım. İyi ki eğitim gönüllüsüyüm.

SULTAN EBRU ER Van Muradiye Öğretim Birimi

Yıl 2011. Muradiye Birim Sorumlumuz Buket Müjde birkaç gönüllüsü ile yeni gönüllüler kazandırmak için köy köy dolaşiyor. Daha önce TEGV'i duymamış yeni atanan bir köy öğretmenin de okuluna geldiler TEGV'i tanıtmak için. Ben böylece katıldım bu mükemmel vakfın muhteşem gönüllü kadrosuna. 2011 Van Depremi'nden sonra birimiz kendine ait bir binaya da kavuştu. Çocukların, gönüllülerin istedikleri kadar kalabilecekleri, zaman geçirebilecekleri bir yuvaları olmuştu böylece.

TEGV samimi insanlarla bir arada olunan, gerçek dostluk lar kurulan, herkesin pasta börek yaptığı, sıcacık çayla beraber en az o kadar sıcak sohbetlerle zaman geçirilen bir yer. 5 Aralık Dünya Gönüllüler Günü, Düşler Atölyesi sergileri, etkinlikler, 23 Nisan öncesi tatlı telaşlarla dolu hazırlıklar... Küçük çocukların masum gözlerindeki sevgi dolu bakışlarla "abla" diye sarılmaları, 26 yıllık hayatım boyunca geçirdiğim en eğlenceli zamanlar. Yolumun asla ve asla ayrılmamasını dilediğim evim, TEGV.

SARA İLLEL İstanbul Yeniköy Öğretim Birimi

Büyük bir heyecanla yeni dönem çocuklarıyla tanışmayı bekliyordum. Neşe çığlıklarıyla, umut dolu gözlerle çocuk grubu kapıdan adımlarını attılar, etkinlik odasına geldiler ve tanışma faslimızı geçirdik. Tabi ki hepsi birbirinden pırl pırl, gelecek vaat eden muhteşem çocuklardı fakat bir tanesi birazcık içine kapanıktı ve kendi köşesinde kalmayı tercih ediyordu. Bunun sebebini az sonra öğrenmiştim: meğirse ellerindeki engel sadece ikişer parmağının olmasıydı ve resim yapmak, yazı yazmak bu sebeple ona çok zor geliyordu. Çocuk akli arkadaşlarının şakalarına ve birazcık da alaylarına maruz kalmıştı. Aradan haftalar geçti, her etkinlikte biraz daha kendine güvenini kazandı, biraz daha kendini geliştirdi. Benim yapabileceğim sadece onun elinden tutup ona fırsat vermektir. Dönemin sonunda çok güzel, rengarenk, üzerinde kabarık bir elbisesi olan, upuzun saçlarıyla bir prenses çizdi ve "Ben artık bir prensesim ve istemekten, başarmaktan korkmayacağım." dedi. Hayatım boyunca daha fazla duygulandığımı hatırlamıyorum. Hayat derslerden ve öğrenmekten ibaret ve bu öğrenme süreci hiçbir zaman bitmiyor. Hiç bir zaman unutmayalım: Bugünün çocukları yarının geleceğini oluşturur.

ZEYNET ÖZTUNCA İstanbul Sema-Aydın Doğan Eğitim Parkı

Öğrenciliğimin ilk seneleri. Daha yeni yerleştiğim semte alışmaya çalışıyor ve bunu kolaylaştırmak için akşam üstleri civarda yürüyüşe çıkıyordum. Bir gün yine böyle bir yürüyüş sırasında, evimin arka sokağında, uzaktan bakıldığında kocaman bir çukuru andıran geniş bir alan gördüm ve merak ederek o tarafa doğru yaklaştım. Daha yaklaşmamla kapıdaki güvenliğin bana TEGV'yi anlatmaya başlaması bir oldu. "İçeri gir," dedi, "bir tanış." Merak ettim tabii. İçeride beni en içten gülümsemesiyle karşılayan üç kişi vardı: Pınar Abla, İnci ve Turan. O kapıdan tedirgin girişimin yerini sanki yıllardır oranın bir parçasıymışım gibi hissetmemi sağlayan sıcak bir güven duygusu almıştı. İşte ben o gün TEGV'li oldum; aslında hiç bitmeyecek, yıllar içinde farklı şekillerde hayatıma dokunacak bir maceranın ilk gününü yaşıyordum. Yaklaşık üç yıl her hafta sonumu ve hatta evim yakın olduğu için hafta içi boş zamanlarımı bu parkta geçirmeye başladım. Birbirinden değerli insanlar tanıdım, harika çocuklarım oldu. Birine bir şey anlatmakla, öğretmekle ilk defa bu parkta tanıştım. Bir çocuğun bir anı nasıl aydınlatabileceği gerçeğiyle ilk defa burada karşılaştım. Çocukların hayatına dokunduğumu hissettikçe çoğaldım, büyüdüm, geleceğe dair umudum ve hevesim daha da arttı. Her şey bir çocuğa dokunmakla başlıyordu işte; ben bunu hissediyorsam ve bu his farklı illerde binlerce gönüllü tarafından paylaşılıyorsa gelecekte umut etmemek için nasıl bir sebep olabilirdi ki? Yıllar geçti, okul bitti, ben yurtdışına gittim. Orada da birbirinden harika çocuklarla çalışma imkanım oldu. TEGV'de öğrendiklerim her daim kılavuzum oldu. Bir gün iş ararken yine TEGV çıktı karşıma, zaten parçası olduğum bir aileye artık profesyonel bir bağ ile bağlı olmak apayrı bir keyif oldu, gurur oldu benim için. Dilerim ki daha birçok çocuğun gülümsemesine sebep olacağımız nice 20 yıllarımız olsun. İyi ki doğdun TEGV...

MERVE İKİZOĞLU-MERT CEM GÜLMEZ İstanbul Ferit Aysan Eğitim Parkı

TEGV maceramız ilk olarak enteresan tanışmamızla başlıyor. Ben Mert. İlk etkinlik günümde, ileriki zamanlarda benim için en değerli insanlardan biri olacak olan Merve'yi tanıdım. O gün kendisini istemeden eski partnerinden ayırmak zorunda kalmıştım, çünkü ben yeniydim ve yanımda tecrübeli bir gönüllünün bana yardım etmesi gerekiyordu. Bu sebeple gönüllü sorumlumuz, Merve'ye artık benimle etkinlik yapacağını söyledi. Kendisi o sırada etkinliğini hazırlamış çocukları bekliyordu fakat bu haberi alınca, hazırladığı etkinlik malzemelerini diğer partner arkadaşı kullanacağı için sudan çıkmış balık gibi kalakaldı. O an öfkeden gözlerinde parlayan alevi görmeliydiniz. Daha sonrasında birbirimizi tanımamamıza rağmen aramızdaki ilk diyalog şöyle gelişti:

Mert: Merhaba.

Merve: Sana kızabilir miyim? Galiba sana kızacağım, sana kızmak üzereyim, sana kızıyorum.

Mert: (Birkaç saniye sessiz kalır ve yutkunduktan sonra) Valla kızabilirsin rahatça, haklısın.

Merve'nin bu samimi çıkışı aramızda halen şaka maksatlı kullanılır. Böylece tanıştık ve etkinlik grubumuzla birlikte güzel bir dönem geçirdik. Tanışmamız o an için pek sevecen olmasa da, sonrasında çocuklarla zaman geçirdikçe kısa sürede hem birbirimizle hem de çocuklarla kaynaştık. Çocukların zamanla bizi kendi kahramanları olarak ilan etmesi, bizi sevip her gördüklerinde Merve Ablacığım, Mert Abiciğim diye boynumuza sarılmaları daha önce ikimizin de yaşadığı hiçbir duyguya benzemiyordu. Onların o saf sevgileri bizim içimizi ısıttı. Her hafta sabırsızlanarak, büyük bir özlemlerle TEGV'e geliyorduk. Bir hafta birimizi göremeseler merak edip endişeleniyorlardı. Sonraki hafta özlemlerle daha bir sıkı sarılıyorduk birbirimize. Biz artık kocaman bir aileydik. Ne mutlu ki çocuklar hiçbir zaman sevdikleri, değer verdikleri ve hatta rol model olarak gördükleri ablalarını, abilerini unutmazlar.

Onların hayatlarına ufak da olsa bir katkı sağlamış olmaktan çok mutluluk duyuyoruz.

BURAK BUÇAK İzmir Şemikler Öğretim Birimi

İzmir Şemikler Öğretim Birimi'nde gönüllü iken Düşünebilen Çocuklar etkinliğinde 6.sınıf Yalınç ile yaşadığım olayı sizlerle paylaşmak istiyorum: Yalınç ilk etkinliklerde çekingen, kendini ifade etmekte zorlanan, heyecandan kekemelik yaşayan bir çocuktur. Ben Kimim Etkinliği'ni gerçekleştirirken çocuklar, çizgi film karakteri gibi alışlagelmiş figürler çizerek kendilerini ifade ediyorlardı. Fakat Yalınç etkinlikte bir kapı çizdi ve bunu şiir ile anlattı. Diğer gönüllü arkadaşım Melike ile durumu ve çocukluk yaratıcılığını şaşkınlıkla izledik ve hayretler içinde kaldık. Yalınç'ın çizdiği şekle istinaden ifadesi "Beni keşfetmek istersen bu kapıdan girersin ve beni, içimdekileri keşfedersin. Fakat korkar kapıdan giremezsen beni tanımaktan vazgeçersin ve beni keşfedemezsin." idi. Gerçekten farklı ve etkileyiciydi. 16 hafta sonunda çocuk ve veliler ile yaptığımız etkinlik paylaşım toplantısında Yalınç'ın sözleri ve kendini ifade etmesi de etkinliğe katılımın ne kadar fayda sağladığının göstergesiydi. Yalınç'ın ailesi sunum sonrasında yanımıza gelerek Yalınç'taki gelişime katkı sağladığımız için bizlere teşekkür etti ve bu zamana kadar fark etmedikleri şiir yeteneğinin ortaya çıktığını ve bunun farkına vardıklarını belirttiler.

6 Yıl boyunca gönüllülük ve öğretmenliğim sonrasında 5 yıldır profesyonel çalışan olarak TEGV'e devam ediyorum.

ÜMIT YALÇINKAYA Fiba Holding Ateşböceği

2009 yılında Kocaeli'de Fiba Holding Ateşböceği'ndeyiz. Ateşböceği bildiği üzere bir tır konteyneri ve biz de 5. sınıflarla bilgisayar etkinliği yapıyoruz. Çocuklar döner sandalyelerde oturuyor. Arkamı döndüğümde, bir kızın döner sandalye üzerinde bağdaş kurmuş bir şekilde oturduğunu gördüm. "Bak, öyle oturma lütfen, düşersin" diye uyardım. Kız bana döndü ve hayat dersi niteliğindeki şu sözleri söyledi.

"Ümit abi, hayat bu, düşe kalka öğreniliyor."

O günden bu güne çocuklardan düşe kalka çok şey öğrendim. Çocukların harika dünyalarını keşfetmek kadar mutluluk verici bir şey olmasa gerek. Hayatta hiçbir şey bir çocuğun yüzündeki gülümsemeden daha değerli değildir ve hiç bir maddi imkan size bunu sunamaz. TEGV'e, bana bu mutluluğu verdiği için teşekkür ederim.

GÖKHAN SUBAŞI İstanbul Sema-Aydın Doğan Eğitim Parkı

Yalnızca bizden olanların anlayacağı gibi benim de hayatımda TEGV öncesi ve TEGV sonrası dönem var. Burada geçirdiğim yıllarda kurduğum sağlam dostluklar, birlikte çalıştığım çocukların gözlerinde gördüğüm ışıklar, bağımlı hep korumamı sağladı. Yaklaşık 10 yıldır bu ailenin bir üyesiyim, her bir araya gelişten çok anım var ama ilk etkinlik unutulmaz oluyor.

Belgesel izlendiğimiz bir etkinlik var. Yanlış hatırlamıyorsam ilkokul 1 seviyesindeydi çocuklarım.

Bütün DVD'leri ezberledim, gelecek her soruya karşı bilgi toplarmaya çalıştım, hazırlıklıydım.

Etkinlik başladı. Kalbim ağzımda. Çocukların hepsine sarılmak istiyorum, "Sizler benim ilk göz ağrılarınısınız" diyerek. "Hangi sorudan rezil olacağım" diye beklerken ilk parmak kalkıyor. Gülümsemeye çalışıyorum, karnıma ağrı giriyor. Çocuk, yüzüme sıkıntılı ve sorgular bir ifadeyle bakıp soruyor: "Tuvalete gidebilir miyim?" Tabii ki demeye kalmadan, arka arkaya yalnızca tuvalet için izin soran çocuklarla geçen bir etkinlik saati benim ilk etkinliğim oluyor.

Ben de ilk dersimi alıyorum: Çocuklarla bir aradaysan yelkenlerin-hangi rüzgarla dolacağı bilinmez.

YILMAZ TURAN Van Muradiye Öğrenim Birimi

Ben Endüstri Meslek Lisesi'nde öğretmenlik yapıyorum. TEGV'i ilk Şifo Mehmet'in jübilesi ile duymuştum ve o zamanlar çocuktum. Daha sonra bulunduğum ilçede de TEGV etkinlik noktası olduğunu bilmek beni çok mutlu etti ve iki öğretmen arkadaşım ile birlikte TEGV'de gönüllü oldum. En azından farklı bir hava olur, çok da büyük bir beklentim yok diye düşünüyordum. Ama TEGV'de etkinlikleri verirken hiç de öyle olmadı. TEGV'de çocukların içten, samimi, duru, tertemiz, enerji dolu olduklarını görünce birden mesleğe ilk başladığım günkü heyecanımı hissettim. Açıkçası uzun zamandır böyle bir mutluluk yaşamamıştım. Eve gelir gelmez beni TEGV'le tanıştıran arkadaşıma teşekkür ettim. Öte yandan, son görev yılımda TEGV'in içinde olmak beni çok üzdü ama yine de şuan bu ailenin içinde olmaktan çok mutluyum. Teşekkürler TEGV. Teşekkürler güler yüzlü gönüllüler ve birim sorumlusu. Teşekkürler minik bedenlerine kocaman dünyaları sığdıran TEGV'in altın çocukları.

NEŞEGÜL ÖNAL İstanbul Beykoz Öğretim Birimi

Yaşamımızdaki eksikliklerin eğitim yetersizliğinden kaynaklandığını düşünen birçok insandan biriyim. Ümitsizliğe kapılmaktansa elimi taşın altına koymaya karar verdiğimde çok şanslıyım. 8 arkadaş ve birim sorumlumuz Makbule İnaç'la birlikte Eğitim Gönüllüleri ile tanıştık.

TEGV, İstanbul'da yeni kurulan bir sivil toplum kuruluşuydu. Beykoz Ahmet Mithat Efendi İlkokulu'nun bir sınıfı, 1995 yılının Mayıs ayında ilk TEGV odamızı kurdu. 7-14 yaş çocuk grubunun okul saatleri dışında derslerine destek olmak, onları kutu oyunlarıyla tanıştırmak, hayallerini resimle anlatmalarını sağlamak amacıyla amacımız. Ardından ilk gönüllülük eğitimimizi aldık.

Sertifikamızı sayın Suna Kıracı'dan almak gururlandığım bir ayrıcalıktır. Bir ay sonra sınıfın bize yetmeyeceğini anladık. Beykoz'da eğitime aç onlarca çocuk vardı, bunun için okul dışında bir yer arayışına girdik. Bir evin altındaki garajı kiralayıp restore ettirerek 2 odalı ilk Beykoz TEGV Birimi'ni kurduk. Çocuklara ve ailelerine hem vakfi tanıtmak hem de yaptıklarımızı anlatmak için anneleri de vakfa davet ettik, çocuklarını beklerken onlara dikiş, nakış, tahta boyama, kumaş boyama gibi el sanatları yaptırarak TEGV'i tanıttık. Bu girişimimizde başarılı olmuştuk. Daha sonra çocuklarımıza İstanbul'u tanıttık. Tiyatro, sinema, basket maçları, müze ile buluşturduk. İlk şehirlerarası gezimizi gerçekleştirmek için ailelerle konuştuk, hepsinden olumlu yanıt almıştık. Birlikte 23 Nisan'da Ankara'ya gidip çocuklara bir farklılık yaşatacağıktık. Aileler bize öylesine güvenmişti ki kayıtlarımız iki otobüs çocukla Ankara'ya gideceğimizi gösteriyordu. Bu çalışmalarımızın karşılığı olan finansal kaynakları birim ve parklar kendi olanaklarıyla buluyorlardı. Biz de kermesler düzenliyor, çevremizden çeşitli destekler bularak bunları karşılıyorduk. Bu esnada, Kurban Bayramı yaklaşmıştı ve beklemediğimiz bir şey oldu. Vakfa kurban bağıışı yapılmıştı. Kurbanları kestirdik ve ihtiyacı olan ailelere ve çocuklarımıza paylaştırdık, hiç unutamam.

Eğitim Gönüllüleri'nde ilk olmak beni hep onurlandırdı. 20 yıl uzun bir zaman. Ben anlamadım. Beykoz Birimi'nde uzun bir gönüllülük yarışı var. Neden daha önce tanışmadık, çok mutluyuz, diyen birçok arkadaşım var. Bilgimi paylaştım, bilgi edindim. Deprem bölgesinde Hayat Mahallesi'nde gönüllü oldum. Genel Merkez'de Teleton'a katıldım. Eğitim Gönüllüleri sayesinde çocukların ablası olmak, onların gülen gözlerini görmek, "yine geldiniz, size şiir yazdım" diye karşılama bana yaşam sevinci veriyor. Gönüllü olmak, sevgiyle gönül vermek... Bir çocuğun dediği gibi, "Sizin kocaman bir kalbiniz var."

Gününüzün iki saatini çocuklara ayırmak, hiçbir şey düşünmeden sevgiyle özgüvenlerini arttırıp "Ben yapabiliyorum, siz öğretmişsiniz, unutmamak" deyişlerini duymak, hoşgörü ile yetiştirmek, sorumluluklarını arttırmak, özgür, sağduyulu bireyler olmalarını sağlamak, düşünen, sorgulayan, iç yaratıcılıklarını ortaya koyan çocuklar yetiştirmek... Eminim ki hepimiz ortak paydada buluştuk. Hepimiz öyle istiyoruz ki buradayız. Eğitim Gönüllüleri'nin kurulduğu ilk yıllardan bu güne misyonu çerçevesinde günün koşullarına göre değişen faaliyetleri var. İlk yıllarda büyüdük. Son yıllarda okul dışı eğitime desteği ve eğitim içerikli projeleriyle adından söz ettiriyor. Değişen koşullar vakfımızın değişerek öğrenmesine neden oldu. Nice 20 yıllara TEGV! Büyümeye, büyütmeye devam.

YİĞİT KURTOĞLU İstanbul Sema-Aydın Doğan Eğitim Parkı

Yedinci sınıf çocukları ile film izleme etkinliği yaparken çocuklardan ikisi aralarında konuşmaya başlayınca ben de "Çocuklar, siz hiç sinemada film izlemediniz mi? Film izlenirken konuşulur mu?" dedim. İki çocuğumuz da "Biz hiç sinemaya gitmedik, hiç sinemada film izlemedik." Deyince, o sınıfı sinemada film izlemeye götürmeye karar verdim. Çocukları sinemaya götürmek için gerekli mali desteği büyük oranda şirket sahibi bir tanıdığım ve bir miktar da annem vasıtasıyla sağlayana kadar maalesef Etkinlik Dönemi sona erdi. Bu nedenle, sinemaya götürmek istediğim grubu sinemada film izlemeye götüremedim. Ancak çocukları sinemaya götürme organizasyonunu bir dönem sonra o dönem etkinlik yaptığım 20'den fazla çocuğu sinemaya götürüp sinemada patlamış mısır yiyerek ve içecek içerek film izleme keyfini onlara sağlayarak gerçekleştirmem, hayatımın en değerli ve unutulmaz anlarından biri oldu.

2009 yılından beri İstanbul Sema-Aydın Doğan Eğitim Parkı'nda gönüllülük yapan bir kişi olarak ben, çocukların, ayna tutarak bana kendimi tanıma ve geliştirme imkânı sağlayarak, aslında benim onlara kattıklarımın daha fazlasını bana kattıklarını düşünüyorum. Ben, bu ülkedeki en önemli sorunlardan birinin eğitim olduğunu düşünen bir kişi olarak, şikayet etmek yerine TEGV'de gönüllülük yaparak sorun olarak gördüğüm eğitim konusunda elimden gelen çabayı sarf etmeyi seçtim ve üzerinden geçen altı yılın ardından geriye dönüp baktığımda TEGV'de gönüllü olma kararını vermiş olmamın hayatımda verdiğim en doğru ve beni en mutlu eden kararlardan biri olduğunu görüyorum.

Okuduğunuz anımdan hareketle kafanızda benim de içinde olduğum bir fotoğraf karesi canlandırmanızı rica ediyorum. Sonra da o fotoğrafta benim yerime kendinizi koyarak o kareyi bir daha hayal etmenizi rica ediyorum. Ne hissettiniz, mutlu oldunuz mu, hoşunuza gitti mi? Siz de bağışçı ve/veya gönüllü olarak TEGV Ailesi'nin bir parçası olmak ister misiniz? Unutmayalım, "Bir çocuk değişir, Türkiye değişir."

ADEM DERVİŐOĐLU

Giresun Öğrenim Birimi

Çocukluğum, masumlüğüm, ilk heyecanım... Komşunun önerisi üzerine, yıllar önce kapısından girdiğim anda içimi huzurla dolduran tek yer... TEGV ile çok küçük yaşta kesişti benim yolum. Bugün eğer kendini ifade eden, ayakları sapasağlam yere basan birisi olduysam, bunda vakfın çok ama çok büyük bir desteği vardır.

Çocuklar için teknolojik aletler her zaman önemli olmuştur. Hele ki bundan on yıl kadar öncenin çocuğusanız bu konuya bakış açınız günümüzdeki gibi olmaz. Zira o günlerde bilgisayara ulaşmak çok büyük bir lükstü. İşte TEGV bu konuda benim yüzümü ve binlerce çocuğun yüzünü güldüren bir yer.

Buraya dair unutamadığım bir şey de yine burada yaşadığım tiyatro macerasıdır. O günlere dönüyorum da sahne heyecanını, tiyatro metinlerini, provalarımızı, kostümleri, "Acaba yapabilir miyim?", "İnşallah bayılmam" dediğim günleri hatırlayınca ne kadar güzel günlerdi diyorum. Tabii bize bu desteği sağlayan gönüllü ablalarımızı, abilerimizi de unutmamak lazım. Hep geçmişten, o güzel günlerden bahsettim. Şimdi biraz da bugüne gelelim isterseniz. Evet, üniversitesini bitirmiş, memleketine gelmiş, aradan yıllar geçmesine rağmen TEGV'i unutmamış ve bu yolda emin adımlarla ilerleyen bir gönüllü abiyim ben de. Çocuklara baktıkça kendini hatırlayan, böylelikle içindeki masumluluğu asla kaybetmeyecek olan birisiyim işte.

Önemli olan da bu değil midir zaten? İçindeki masumiyeti kaybetmemek. Buraya en çok da bunu borçluyum aslında. Böyle bir şeyi fark etmemi sağladığı, beni ben yapan değerleri buldurduğu, içimdeki çocuğu kaybettirmediği için. Her zaman bir yanım küçük ve masum kalacak. İşte bu yüzden "Kalbimiz Her Yerde Çocuklarla."

BUSE KIVILCIM

İstanbul Ferit Aysan Eğitim Parkı

Benim de küçük dünyalar diye adlandırdığım miniklerim ile unutamadığım birçok anım var. Fakat içlerinden beni en etkileyenlerden bir tanesini sizlerle paylaşmak istiyorum.

Bir gün dördüncü sınıflar ile etkinlik yaparken çocuklar arasında biri heyecanlandığı için konuşurken sürekli kekeleyordu. Arkadaşları da dalga geçiyorlardı. O gün çocukları uyarımadım ve ben de tıpkı kekeleyen arkadaşları gibi onlara bir şey anlatırken bilerek kekeledim ve bana gülmediklerini fark ettim. Ben kekelerken neden gülmediklerini sorduğumda hiç biri cevap veremedi. Onlara, "İnsanlar heyecanlanabilir ve heyecanlandıklarında farklı şekillerde bunu belli edebilirler." dedim. "Bu yüzden arkadaşınıza gülerек onun heyecanını yenmesine yardımcı olmazsınız ve o daha çok heyecanlanır" dedim. Bir sonraki etkinlik gününde kekeleyen minik söz aldığıında, kekelemeden anlatmak istediğini anlattı ve çok şaşırdım. Bunu nasıl başardığını kendisi gülerек anlattı. Çocuklar sınıfça bir sonraki etkinlik gününe kadar arkadaşlarına gülmemişler ve o, söz aldığıında gülmeyerek, sabırla onu dinlemişler. Bir hafta sonra heyecanını yenerek söz aldığıında, artık kekelemeden konuşmayı başarıyordu.

Çocuklar gerçekten bir olduklarında her şeyi en iyi şekilde başarabiliyorlar. Onlar, o küçük dünyalarında öyle büyükler ki aslında, istediklerinde hayal edip başaramayacakları hiç bir şey yok. Onlara bir şeyler öğretmeye çalışırken zaman geçtikçe onlara öğretmek istediklerimden çok daha fazlasını bana öğrettiklerini görebiliyorum ve onları çok seviyorum.

ŞAHİN TÜRKEL İzmir Egekent Öğrenim Birimi

Yıl 2000. Eski Tansaş binasında yeni bir yer açılmış, Eğitim Gönüllüleri diye. İlk gördüğümde çekindim, içeri giremedim, burası nedir diye soramadım. Sonradan orada gönüllü arkadaşlardan biri okuduğum okula geldi ve Eğitim Gönüllüsü olmak isteyip istemeyeceğimizi sordu. Zaten benim kafamda da böyle bir düşünce vardı. Ama daha önce de dediğim gibi, çekinmiştim. O arkadaş gelince ben de hemen gönüllü olmak istediğimi söyledim ve formu doldurdum. Orada birim sorumlusu olarak Müzeyyen Hanım vardı. Çok sıcak, çok içten bir insan. Gerçekten eğitim için bir şeyler yapılıns diye çabalıyordu. Ben de ilk geldiğimde bölümümle ilgili etkinliklere girmeye başladım.

Başta İngilizce etkinlikleri verdim. Daha sonra Oku, Düşün, Yap etkinliğini de vermeye başladım. Çocukların bu etkinlikten çok büyük zevk aldığını gördüm. Bu etkinlik sadece çocuklar için değil, benim için de yararlı olmaya başlamıştı. Her geçen gün duygu ve düşüncelerimi daha rahat ifade edebildiğimi ve daha cesur, daha güçlü ve daha mutlu olduğumu hissetmeye başladım. Çünkü bu çıkar dünyasında karşılık beklemeden güzel bir şeyler yapabiliyordum. Ve burada sadece böyle insanlar vardı. Karşılık yok. Çıkar yok. Aynı insanlar hep bir çatı altında toplanmış. Bu yüzden burası farklı bir dünya. "Alice Harikalar Ülkesi" de diyebiliriz. Türkçe versiyonuyla "Türkiye Eğitim Gönüllüleri."

Gönüllülüğümün 3. Yılında Van Feyyaz Tokar Eğitim Parkı'na Anadolu Yaz Gönüllüsü olarak gittim. Bir ay kadar orada çocuklarla ilgilendim ve hayatımın en ilginç, en hoş, en güzel bir ayını yaşadım. Abdül Kadir adında hayatım boyunca yanında olacağım ve yanımda olacağına inandığım bir dost kazandım. Ve birkaçı daha... Çocuklarımızla tiyatrolara gittik, gezilere gittik, çocuklar için otobüste onlar mutlu olsun, hepimiz mutlu olalım diye yaptığım şeyleri hiçbir yerde yapmamıştım. Ama iyi ki yapmışım, bugün bu kadar mutluyusam, bugün kendimi rahat ifade edebiliyorsam onların sayesinde. Aynı şeyleri onlara da vermeye çalıştım. Ben onlara, onlar da bana katkıda bulundular. Ben artık tam bir Eğitim Gönüllüsüyüm. Nice yıllara, hep böyle güzel insanlarla girmek dileğiyle. Nice güzel dostluklara, nice sağlıklı ve umut dolu yıllara aynı amaç ve fikir doğrultusunda el ele aynı çatı altında girmek dileğiyle.

ELİF AYDIN İstanbul Sema-Aydın Doğan Eğitim Parkı

Birilerine faydamız olsun diye çıkarılan bir yolculuktur TEGV benim için. Birilerine fayda mı, diye gülümseten sonralarda... Aslında en büyük yatırımı kendime yapmışım yıllar içinde ben.

Kitap okumayı öğrendim.
Vasıf sahibi oldum.
Gönüllüydüm, ardından eğitmen.

Davranış biçimlerim olmuş TEGV zamanla. Etkinlik ya da eğitim zamanlarında değil, otobüste, yolda, markette, evimde çocuklarla aramızı bulmuş, anlatmış bana tek tek.

Anıların en tatlısı, 2010 yılı Okul Destek Çalışmaları için Yeşilköy'de yarım dönem boyunca gittiğimiz ilköğretim okulundaki hareketli çocukların, onlara kendilerinin oluşturduğu tiyatro gösterilerinin ardından alüminyum folyo kaplı uydurma karton madalyonlarını verdikten sonra, gelip boynumuza sarıldıkları andı sanırım.
İyi ki keşişmiş yolumuz.

MEHMET KAYA

Van Muradiye Öğrenim Birimi

Kariyer Yolculuğuma Başlıyorum etkinliğinde uyguladığımız meslek gezisi için çocukları İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne götürdük. Emniyet'teki çalışanlar, çocuklara meslekleri ile ilgili tanıtımlar yaptılar. Daha sonra Emniyet Müdürü 22 saat çalışan personellerinin olduğunu, bazen yoğun günlerde bu şekilde çalışabileceklerini, fakat maaşlarının iyi olduğu bilgisini verdi. Tanıtım sonunda Emniyet Müdürü çocuklara "Kim polis olmak ister?" diye sordu. Çocuklardan sadece Sait parmak kaldırdı ve "Ben olmak isterim" dedi.

Daha sonra birime döndük ve Sait bana "Mehmet Abi, ben polis olmak istiyordum ama bunları öğrendikten sonra olmak istemem, çünkü şartları çok zor, parası çok olsa da bu meslek benim yeteneklerime uygun değil. Orada kimse parmak kaldıramayınca, onlar üzülmesin diye ben parmak kaldırdım." dedi.

Çocukların bu etkinliklerde kendi yetenek ve becerilerinin farkına varmasına çok sevinmişim. Ayrıca polisler üzülmesinler diye düşünmesine çok gülmüştüm.

NERGİZ YALÇIN

İstanbul Beykoz Öğrenim Birimi

5 yaşındaki bir kız çocuğunun 26 yaşındaki annesi olarak katıldım TEGV ailesine. Yıllar geçti, 5 yaşındaki kız büyümedi sadece, TEGV ailesinin bir ferdi olarak yüzlerce gülen yüzün büyümesine tanık olduk, ışık tutmaya çalıştık.

Kızım büyüdü, öğretmen oldu. TEGV'deki çocuklarım da büyüdü, her biri farklı eğitim ve mesleklerle hayata atıldı. Bir çocuk annesiysen yüzlerce çocuğun annesi ve öğretmeni olmama olanak sağlayan, ayrıca verdiği eğitimlerle de kişisel gelişimi sürekli destekleyen vakfımıza, iyi günde kötü günde her daim beraber olduğumuz Beykoz Birimi takım arkadaşlarıma sonsuz teşekkürler.

NURCAN KOCA

İzmir Gümüşpala Öğrenim Birimi

Belgesel İzleyen Kahraman: Ana renkleri ve ara renkleri tanıyoruz Birlikte Öğren etkinliğinde. Bizim ünlü jelatinlerimiz var, üzerimize sürüp bir sihirbaz gibi tahtaya yapıştırdığımız ve çocukların şaşkınlıkla izlediği. İşte onları sırayla tahtaya yapıştırmıyordum. Afacan bir ses geldi o anda: "Ben biliyorum, statik enerji" dedi Kerem. Bu sefer şaşırma sırası bendeydi: "Nereden biliyorsun Kerem statik enerjiyi?" diye sordum. Demez mi, "Ben belgesel izliyorum, orada anlattılar." diye. Çok hoşuma gitti. Hepsi ayrı bir cevher bu çocukların. Yolları açık olsun.

Açıksözlü Delikanlı: Bir gün Düşler Atölyesi etkinliğinde kafam dalgın kapıyı açıp etkinlik odasına girdim. Bir ses, Ahmet'in sesi: "Somurtunca çok çirkin oluyorsun!" Odadan bir şey söylemeden dışarı çıktım ve ilk kez geliyormuş gibi gülümseyerek odaya girdim ve "Merhaba" dedim gözlerine bakarak. Ahmet "Şimdi çok güzel oldun." dedi. Teşekkür ederim kendisine bana önemli bir hayat dersi verdiği için.

GÖKHAN KILIÇ İzmir Egekent Öğrenim Birimi

Ali Baba, İzmir'in Kadifekale semtinde yaşar. Bir çiftliği vardır. Çiftliğinde de hayvanları vardır: At, fil, tavuk ve diğerleri. Ali Baba bu güzel çiftliğinde, doğaya olan duyarlılığın artması için bir oyun geliştirir. Oyunu yönetmesi için de yaveri Süleyman Çavuş'u görevlendirir. Çok geçmeden oyunun kuralları ve ismi belli olur. Oyun, karşı bayırlara ve otlaklara geçip daha çok ot yemek isteyen hayvanların mücadelesinden ibarettir. Hayvanlar önce kendi hünelerini sergileyecektir ve sonra da kendini en çok beğendiren gruba ödül olarak muhteşem kırlar armağan edilecektir. Yıl 2014. Yine bir satranç etkinliğindeyim. Çocukların ilgisini çekmek için satranç oyununu böyle anlattım. Her hafta satranç oyununu bulan bu Ali Baba amcamızın çiftliğine gittik. Yeri geldi, tavuklar isyan etti. Yeri geldi su bitti, kuyu B'den su çektik. Yeri geldi, İngiltere'den Ali Baba'nın dostu George geldi ve onu geçerken alıp Babalar Toplantısı için İzmir Enternasyonal Fuarı'na gittik. Yeri geldi, kalesinde mangal yakttık. Yani etkinlikte hiç yerimizde durmadık. Sözün özü, bana çok sevdiğim mesleğim olan ve yapamadığım öğretmenlik mesleğini tattıran ve eğitimci rolü ile bu vakıfta, kendimi çocuklara adamamı sağlayan siz Eğitim Gönüllüleri'ne sonsuz teşekkürlerimi sunarım. Her şey 'gönlünüzce' olsun.

BÜŞRA ADIGÜZEL Ateşböceği Aygaz I

Bugün, yine yeniden iyiki TEGV gönüllüsüyüm dedim. Dersi geçmem için, okulda çocuklarla iletişim konusunda bir örnek ders anlatımı sergilemem gerekiyordu. İlk defa bu kadar kalabalık bir sınıfta ders anlatacağım için oldukça heyecanlıydım. Karşımda Kocatepe Üniversitesi'nden önemli bir öğretim görevlisi vardı ve oldukça detaycı bir eğitimciydi. Kürsüye çıktığımda ellerim o kadar titriyordu ki bir an yapamayacağımı düşündüm. Sonra üç saniye gözlerimi kapatıp kendimi ateşböceğinde minik dostlarımla etkinlik yaparken hayal ettim. Karşımda duran ortalama yaş grubu yirmi üç olan, yüz yirmi öğrenci bir anda sekiz on yaşlarında ateşböceğine gelen çocuklara dönüştü. Hatta abartmıyorum hiç kimse amfide değildi herkes minderlere oturmuş bana bakıyordu. Tıpkı Ateşböceği'nde olduğu gibiydiler. Dersi, bir saat nasıl geçti anlamadan anlattım. Ardından her zaman yapılan eleştiri bölümüne geçildi ve ders öğretmenim "Sen başka bir yerde daha önce çocuklarla etkinlik yaptın mı?" diye bir soru yöneltti. Ona, iki yıldır TEGV gönüllüsü olduğumu söyledim. Herkesin içinde bana ve vakfımıza teşekkür etti. "Senden önce 13 öğrenciyi dinledim ve hiçbiri senin kadar öğrencilerin seviyesine inip onlarla bir şey paylaşamadı. Kendi adıma geleceğe sizin gibi bireyler kazandırdığı için TEGV'e teşekkür ediyorum" dedi. Bizim öğrencilere kazandıramadığımız, veremediğimiz iletişim beceresini sana TEGV vermiş diyerek beni herkese örnek gösterdi. Bir kez daha ait olduğum aileden gurur duydum. Belki ufak bir şey ama benim gibi öğretmen adaylarına kattığınız değerler için teşekkür ederim TEGV ailem. Teşekkür ederim, canım Ateşböceği'm.

M. ECEM AĞDAŞ Gaziantep Büyükşehir Belediyesi Eğitim Parkı

TEGV'le yolum 2013 yılında Gaziantep'te üniversitede aldığım bir ders sayesinde kesişti. 2015 yılında basketbol gönüllüsü oldum. Tofaş Spor Kulübü desteği ile farklı şehirlerden gelen diğer basketbol gönüllüleriyle birlikte Bursa'da 'Basketbol Antrenörlüğü Eğitimi' aldık. Gaziantep Eğitim Parkı'na döndükten sonra 7-14 yaş aralığındaki çocuklarla haftada 2 gün çalışarak onları basketbol şenliklerine hazırladık. Daha Eğitim Parkı'na adımımı atar atmaz koşup yanıma gelen heyecanlı çocuklar TEGV gönüllülerini birer kahraman olarak görüyordu. Oyunlarla, maçlarla, yarışmalarla geçen bir dönem sayesinde hayatında hiç spor yapma fırsatı bulamayan onlarca çocuk TEGV Gaziantep Eğitim Parkı'nda basketbolla tanıştı. Haziran ayı geldiğinde 10 çocukla birlikte Koç Üniversitesi'nde düzenlenen Fiatball 2015 Basketbol Şenliği için İstanbul'a doğru yola çıktık. Çocukların çoğu ilk defa farklı bir şehre gidiyordu ve ilk defa uçağa bindiler. Diğer şehirlerden gelen gönüllülerden bazıları TEGV çocuğu olup büyüdüğünde TEGV'de gönüllü olan insanlardı. Etkinlik günleri boyunca çocuklarla birlikte basketbol oynadık, resim yaptık, dans ettik, İstanbul Boğazi'ni ve Rahmi Koç Müzesi'ni gezdik. Biz diğer gönüllüler ile kaynaşırken çocukların da diğer takımlardaki çocuklarla kaynaşmalarına şahit olduk. Çocuklarla maçları kaybettiklerinde üzüntülerini, "En Centilmen Takım" ödülünü aldıklarında sevinçlerini paylaştık. TEGV, çocukların hayatına dokunduğu kadar gönüllülerin de hayatına dokunuyor. TEGV bize bir çocuğun eğitimini destekleyerek bu dünyaya bir katkı sağlama fırsatı sunuyor. Çocuklara sunduğu fırsatlar, kazandırdığı arkadaşlıklar ve hissettirdiği her şey için TEGV'e teşekkür ederim.

GÜLÇİN ÖZEN Beykoz Öğrenim Birimi

Geniş anlamıyla 'Gönül' sözoğü duyguların, ruhsal kıpırdanmaların, iç çabaların taşıyıcısı olarak bilinir. 'Gönüllülük' ise bu kavramın hayata geçirilmesi, hiçbir zorunluluk olmaksızın, sorumlulukla insan ruhunun topluma, doğaya, olaylara dokunuşu, akışıdır.

Emekli olmaya karar verdiğimde, emekliliğimin ardından boş duramayacağımı, topluma, özellikle çocuklara yararlı bir şeyler yapacağımı biliyordum. Kuruluşu henüz iki yıl olan ve çalışmalarını yakından izlediğim TEGV bana ışık saçan bir çağrı gönderiyordu. Çünkü benim gönüm, çocuklara dokunmak, çocuklara güzel Türkçe'mizi doğru öğretmek istiyordum. Bu düşüncelerle yolum, 'TEGV Beykoz Öğrenim Birimi' ile kesişti. Yıllar, renkli, canlı, istek dolu aktı, martı kanadında uçup geçti ve 18 yılını verdiğim TEGV gönüllüsü yıllarım hayatımın en anlamlı yılları oldu.

'TEGV Beykoz Öğrenim Birimi' gönüllüsü olmak, hayata güleräk bakmaktır. Günün akışı içinde çocuklara öğretirken onları eğlendirmek, hayal güçlerini canlandırmak ve onları çok sevmektir. Sevgiyi göstermektir, sabırdır, anlayıştır, paylaşımır, coşkıdır.

TEGV gönüllüsünün en büyük heyecanı ve sevinci hiç kuşkusuz ki çocuklarda izlediği olumlu değişimlerdir. Türkçe derslerine destek verirken çocukların kendilerini sözlü ve yazılı ifade etmelerine yardımcı olurudum. Her dersin yarım saatini kompozisyon yazma alıştırmaları için düz yazı yazmaya ayırırdım. Ders yılı sonuna doğru çocukların ifade güçlerinde olumlu değişimi izleyip çok mutlu olduğumu, yaptığım gönüllülüğün yerini bulduğuna inandığımı anımsıyorum.

2001 yılıydı, okullar Haziran ayında kapanıyordu, biz Mayıs sonunda dersleri bitirmiştik. Bir gün sınıftaki bir kızım beni telefonla aradı, sesi çok heyecanlıydı;

"Biliyor musunuz? okulda kompozisyon yarışması yapıldı, TEGV'de sizin sınıftanızdan üç arkadaş birinci, ikinci ve üçüncü olduk." dedi. Telefonu kapattığımda ağlıyordum. Hayatımın amacına ulaşmıştım, TEGV hayatımın gerçek anlamı olmuştu. Böylece yolum TEGV...

NERGİZ AYŞE YALÇIN Beykoz Öğrenim Birimi

Gönüllü olarak TEGV ailesine katıldığımda bir kız çocuğu olan genç bir anneydim aradan 25 yıl geçti. Kızıyla birlikte büyüyen yüzlerce gülen yüzün büyümesine tanık oldum bu inanılmaz güzel bir duygu, bunu tarif edemem. Bu arada genç gönüllü arkadaşlarımla paylaşmak istediğim beni çok duygulandıran unutamadığım bir anımı yazmak istiyorum. Birimizin yeni açıldığı yıl çocuklara otobüslerle Avrupa Yakasında bir yere gezmeye götürmek için yola çıktık köprüden geçiyoruz, otobüsün arkasından bir kız çocuğu bağırarak " Öğretmenim öğretmenim denizin üstünden geçiyoruz, inanamıyorum" diye ellerini çırparak yanımıza geldi, "Ben hiç Beykoz'dan başka yere gitmedim biliyor musunuz?" dedi. Arkadaşlarımla ne diyeceğimizi nasıl davranacağımızı bilemedik 10 yaşlarında bir kız çocuğu oturduğün semtin dışına çıkmamış olmasını üzülürken, ona bu sevinci yaşatmanın mutluluğunu da aynı anda yaşadık.

Tabii ki 25 yıl boyunca böyle duygusal komik bir sürü anımız oldu çocuklarımla. Ben şahsım adına TEGV ailesinin bir ferdi olmaktan mutluluk ve gurur duyuyorum. Bu gülen yüzleri görmeme ve hayatlarında bir yer almama olanak sağlayan Vakfımıza iyi günde kötü günde her daim omuz omuza olduğumuz Beykoz Öğrenim Birimi takım arkadaşlarıma sonsuz teşekkürler...

EYLÜL POLAT

Gaziantep Büyükşehir Belediyesi Eğitim Parkı

İkinci evim, çocukluğum, gençliğim ve geleceğim: TEGV

Çocukluğumun TEGV'ini hatırlıyorum da ablalarım, ağabeylerim, arkadaşlarım her şey o kadar aklımda ki, yaptığımız etkinlikleri bile hatırlıyorum. O yaşta karar vermişim gönüllü olmaya. Büyüyünce ben de onlar gibi olacağım, demiştim. Büyüdüm, koşu koşu geldiğim TEGV'ime çocukken imrendiğim ablalarım, ağabeylerim gibi gönüllü oldum. Evet, yine koşuyorum çünkü ben burada gerçekten mutlu oluyorum ve nefes alıyorum. Bütün sıkıntılarımı kapıdan içeri girerken askıya asıyorum ve içeri giriyorum. Her girişimde de çocukluğumu hatırlıyorum çünkü her şey aynı. Yüzler değişse de kalpler aynı sıcaklıkta.

Çocukken verilen tişörtüm bile hala duruyor çünkü benim için çok değerli. Şimdi de verilen gönüllü hediyelerim benim için öyle kıymetli ki anlatamam. Her şey kadar ben de aynıyım galiba. Büyüdüm, gönüllü oldum ama o çocukların arasında kendimi hala çocuk hissediyorum. O etkinlik odalarında önce çocuktum şimdi Eylül abla oldum ama aslında onlar gibiyim hala. Öğrenci olduğunuzu bir düşünün şimdi öğretmenisiniz. Bu anlatılmaz güzel bir duygu. Çocuklar bilmiyor ama ben onlar kadar çocuğum hala. Bunu burada hissedebilmek gerçekten çok güzel.

Hala boya kalemlerine aşığım, hala berbat resim yapıyorum.

Çocuklara müzik açıyorum hala çocukluğumda oynadığım gibi oynuyorum.

Şimdi ben bu evimden sonra kendimi oldukça rahat ve mutlu hissettiğim yerden hayat boyu nasıl uzak kalabilirim ki? Asla. Ben giderim, çocukluğum gitmek istemez. Hem ben özlerim dostlarımı. Drama odamı, düşler atölyemi, çocuklarımı, çocukluğumu, burada bulduğum mutluluğu, en güzel aileyi, kütüphanemi, her öğlen yemek yediğim mutfagımı.

"Deniz abla lütfen bizi parka çıkar" diye yalvardığım park için artık öğrencilerim yalvarıyor bana. Anlaşmalar yaparak çıkıyoruz parka. Salıncağa biniyor, kayıyor, koşuyor, oynuyoruz. Vendiğim ara bitince herkesi etkinlik odasına toplayana kadar bir oraya bir buraya çocukların arkasından koşuyorum tıpkı çocukken benim Deniz ablayı canından bezdirdiğim gibi.

Kolay mı öyle? TEGV hayalimdi benim. Bakın çocuğuydum, "Ben de Deniz abla olacağım" dendim, oldum. Şimdi ben de koşarım elbette. Çünkü parça parça değil bir bütün olarak TEGV'e dair ne varsa ayırım yapmaksızın çok seviyorum. Biliyorum o da beni seviyor. Biliyorum eskimez çocukluğum ve biliyorum ki her BGT'de beni de alkışlayacaklar geçen yıllarımı artırdıkça zaman.

Elbette gittiğim her yerde de mutlu olacağım. Çünkü benim yuvarım her yerde. Ama 'Gaziantep TEGV Eğitim Parkı' bambaşka olacak bende. En güzel insanların toplandığı en güzel yer çünkü. Benim için taşı bile kıymetli. TEGV'e dair hangi şehirde kimi tanışsam aynı sıcaklığı hissediyorum. Benim ikinci evim bir ömür en güzel evim olarak kalacak. Hayatımın belirli bir kişiye ve karaktere bününmemiş en güzel kahramanı sen oldun. Umarım hep minik kalplerin en güzel hayallerinde çocuk gönüllülerini büyütürsün. Sözümü burada sadece bir gönüllü değil gönül veren olduğumu içtenliğimle söyleyerek bitiriyorum. İçinde sen olan her şeyi çok sevdim, çok sevdim. Her yaşım TEGV ailesi ile güzelleşiyor.

İyi ki varsınız sevgili TEGV ailesi.

DERYA DÜMELLİ

Semahat - Dr. Nusret Arsel Eğitim Parkı

Gönüllülük sürecim 2008 yılında Çorum'da bulunan Ateşböceği Tırı'nda başladı. Şubat 2009 tarihinde 'Çorum Öğrenim Birimi'nde devam etti. TEGV içerisinde gönüllülük yaptığım her yerde çokça anı biriktirdim. Neredeyse her yerden gönüllü dostlarım oldu ve hayatıma çok şey kattılar. Küçük, çocukların kocaman yüreklerindeki muhteşem sevgiye tanıklık ettim. Çoğu insan "çocuk" deyip geçer ama ben onlardan çok şey öğrendim. Sevgi ve emekle her çocuğun bir cevhere dönüşebileceğini gördüm. Kapıdan girdiğim anda ışıl ışıl parlayan gözlerini gördüm, yine kapıdan girdiğim anda "Derya abla" diye bana koşarak gösterdikleri saf sevgiye sahip oldum ve inanın bunları hiç bir maddi hazaza değişmem. Manevi huzur neymiş çalıştığım birimlerde öğrendim.

Size bir anımdan bahsederek devam etmek istiyorum. Ankara Eğitim Parkı'nda "Okuyorum - Oynuyorum" etkinliği verdiğim bir grubum vardı. Etkinliğe ilk başladığım haftalarda bir iki çocuk dikkatimi çekti. Etkinliğe katılmıyorlardı ve isteksiz görünüyorlardı. Aradan biraz zaman geçtikten sonra bu çocuklar etkinliğe katılmaya, sorularına cevap vermeye başladılar. Bir gün grubumun öğretmenini beni çağırdı ve "Biraz konuşabilir miyiz?" dedi. O an ki endişemi ve panik halimi size anlatamam. Aklımdan geçen şey fark etmeden bir yanlış yaptığım ve öğretmenin benimle bunu konuşacağını düşündüm. Gittiğimde öğretmenimin gözleri dolu doluydu "Siz bu çocuklara ne yaptınız?" dedi. Şaşkınlığım bir kat daha arttı ve "Umarım yanlış bir şey yapmamışım" dedim. Öğretmen: "Size çok teşekkür ederim, sayenizde sınıfta derse ilgisiz olan çocuklar derslere katılmaya başladı" dedi. O iki çocukta bahsetti. Biri çok içine kapanık bir çocukmuş, diğeri de ilaç tedavisi gören ve dikkat toplamakta güçlük çeken bir öğrenciymiş. Bu iki çocukta gözle görülür değişimler olmuş. Bunları konuştuğuktan sonraki mutluluğumu hala kelimelere sığdıramıyorum. Çocukların hayatına dokunabilmek muhteşem bir duygu. Etkinliğimin son haftasında velilerin ellerinde çiçeklerle etkinlik odama gelip bana sıkı sıkı sarılmaları ve sürekli teşekkür etmeleri de inanın unutulmaz bir anı benim için. İyi ki varsınız sevgili TEGV ailesi.

CEREN YILMAZ

'Algo Dijital Kod Adım Etkinliği' için yönlendirildiğim bir sınıfta yaşadığım ve yüreğime dokunma etkisini tüm bedenimde hissetmeme sebep olan güzel çocuğum için.

Görevlendirildiğim sınıfta karma öğrenciler bulunuyordu ve öğrencileri tanıımıyordum. Hepsisiyle ilk kez karşılaşmıştım. Tanışma etkinliklerinden sonra asıl etkinliğe geçtim. Etkinlik için okuma, yazma ve sağ, sol kavramlarının bilinmesi gerekiyordu. Sınıfta bir öğrenci hariç diğer öğrencilerin neredeyse ilgisini tam anlamıyla çekmeyi başarmıştım. Bir tek öğrenciye ulaşamıyordum. İçlerinden biri o arkadaşının okuma yazma bilmediğini ve aynı zamanda sağını solunu da bilmediğini söyleyince durumun sebebini anladım. Bana her zaman komik gelen bir yöntem vardı: "Sağ elde sarımsak, sol elde soğan." Bu yöntemle sağ sol öğretilir mi? diyen ben, bir öğrenci için bu yöntemi kullanmaya çalışırken buldum kendimi. Bu arada söylemeden geçmek istemiyorum; öğrenci üçüncü sınıftı. Dalga geçtiğim öğretim şekliyle istediğim sonuca ulaşamadım. Bir anda öğrencinin kalbinin atışını dinlemek geldi aklıma. Bak dedim dinle: "Bu senin kalbin. Kalbin senin sol tarafında." Öğrenci birkaç dakika kalbim sol tarafında diyerek elini kalbinin üzerinde tuttu. Daha sonra geriye kalan elimiz sağ elimiz dedim. Öğrenciye ara ara kalbin ne tarafa diyerek öğrenip öğrenmediğini teyit ettim. Gerçekten öğrenmişti. Az da olsa etkinliğe katılıyordu. Etkinlik bitip merdivenlerden inerken aynı öğrencinin şu cümleleri sınıf öğretmenliği mesleğini gerçekten yapmamdaki doğrulardan biri olduğunu gösterdi. O cümle ne miydi?

"Sana sağ elimle el sallıyorum."

Ve sen çocuk bir gün bu satırları okuma şansın olursa o merdivendeki gözyaşlarımı ve seninle duyduğum gururu asla unuttuğumu bil.

ROJDA DAKAK

Gaziantep TEGV Eğitim Parkı

İstanbul'da yaşayanlar bilirler Avrupa'nın Sultangazi'sinden Anadolu'nun Beykoz'una gitmenin nasıl çetrefilli ve zaman alan bir eylem olduğunu. Sömestr tatilinde İstanbul'da bulunduğum bir zamanda arkadaşım ile buluşmak için sözleştik. Fakat buluşmadan önce çocuklarına veda etmek istediğini söyledi. "Çocuklarım mı? Nasıl yani çocuklarım?" şeklinde bir süre afalladım. Hemen aydınlattı tabi beni. Meğer TEGV gönüllüsü olmuş, buluşacağımız zamanda etkinlik döneminin kapanış günümüştü. Eğitim partnerinin o gün gelemeyeceğini ve benim ona destek verip veremeyeceğimi sordu. TEGV' i ilk defa duymanın merakıyla hiç üşenmeden kış günü İstanbul trafiğinde aktarmalarla Beykoz'da bulunan 'İpek Kırış Öğrenim Birimi'ne gittim. Yaklaşık 2 saat kadar vakit geçirdik. Çocukların yaptığı çalışmalardan sergiler yaptık, oyunlar oynadık, sohbet ettik. Vakıftan ayrılırken aklımda sadece çocuklar ve gönüllülük vardı. Arkadaşım, hayatımda uzun yıllar deneyimleyeceğim bir olaya vesile olmuştu farkında olmadan.

Dönem başladı ve Gaziantep'e döndüm. Döner dönmez de vakfa koştum. Aradan 5 yıl geçti ve ben hala koşa koşa gidiyorum. Beykoz'da geçirdiğim 2 saat beni gönüllü yaptı. Gönüllü olduktan sonra çocukların gözlerindeki ışık, karşılıksız sevgi ve bu sevgilerini her fırsatta resimlerine, mektuplarına ve hikâyelerine taşımaları da bunca zaman ilk günkü hevesle gönüllülüğe devam etmemi sağladı. Ben çocukların eğitimleri için gönüllü oldum ama onlardan masumiyet, saflık ve sınırsız hayal gücü adına çok şey öğrendim.

Sevgiler

YASEMİN SAKİN

Gaziantep Büyükşehir Belediyesi Eğitim Parkı

Bir sonbahar günüydü. Gaziantep Üniversitesi'nin konferans salonunda tanıştım TEGV ile. Bir ders kapsamında iki dönem boyunca TEGV'e gidecektik. İlk zamanlar konumu gereği çok uzak olduğu için zor geliyordu. Daha vakfi, vakıf çalışanlarını ve diğer gönüllüleri tanıdıkça bu zorluk azaldı. En önemlisi kan bağı olmayan çocukların ablası olduğumda ve onların gözlerindeki ışıltıyı görüp bu ışıltıyı benimle paylaştıklarında o uzaklık asla gözümde büyümedi bir daha.

Daha sonra basketbol gönüllüsü oldum. Bursa'da antrenörlük eğitimi aldım ve Haziran ayında on tane kız kardeşimle birlikte İstanbul'a turnuvaya gitmek üzere yola çıktık. Çoğu ilk defa uçağa biniyordu ve gözlerindeki heyecanı ve korkuyu görmeyi isterdim. İstanbul'da denizi gördüklerindeki mutluluk ise paha biçilemezdi ve dedim ki kendi kendime ben bu dersi versem de buraya gelmeye devam edeceğim. 4 yıl gönüllülük yaptım bu sene 5. yılım. Bu dört yılın içinde 'Gaziantep Eğitim Parkı' olarak bir Bölgesel Gönüllü Toplantısına ev sahipliği yaptık. Diğer şehirlerden gelen aynı amacı paylaşan insanlarla bir arada olmak bunu kelimelelere dökemezsiniz ve ben de toplantının sunucusuydum. Harika bir topluluğun karşısında konuşabilmek benim için çok önemliydi, inanılmaz bir heyecan yaşadım ama yanlış bile yaparsanız karşınızdaki insanlar ile aynı amacı paylaştığınız için hiçbir önemi kalmıyor. Öncesinde ise çocuklarımızla birlikte bir dans gösterisi hazırladık, onlarla dans edemedim ama onları sahnede izlemek o kadar görülmeye değer bir manzaraydı ki.

TEGV bu dört yılda bana bir aile oldu, ablalarım oldu, kardeşlerim oldu. Bunları yaşadıkça ve gördükçe iyi ki bizi o ders kapsamında TEGV'e yolladılar iyi ki TEGV ile tanıştım diyorum.

BETÜL YAŞAR

Beykoz Öğrenim Birimi

Emekli olduktan sonra çocuklara faydam dokunsun istedim. Arkadaşlarımın yönlendirmesiyle TEGV'le tanıştım ve gönüllü olmaya karar verdim. 'Beykoz Öğrenim Birimi'ne yönlendirildim.

Gittiğimde 'Beykoz Öğrenim Birimi', Yalıköy'de ki binasına yeni taşınmıştı. Gördüğüm manzara şöyleydi; İki genç kız, ikinci kata çıkan merdivenleri halıyla kaplıyordu. İkisi de birbirinden güzel genç kızlar diye düşünmüştüm. Temsilcimiz Lale Akkoyunlu hanımefendi üst kattaydı. Kendimi tanıttım ve 'Beykoz Öğrenim Birimi'nde gönüllü olmak istediğimi söyledim. Birim sorumlusu Makbule İnaç ile tanışmak istedim. Meğer onu zaten görmüştüm, merdivenlere hali kaplayan iki genç kız çok sevgili Makbule ve Neşe hanımlarmış.

1998 yılında Beykoz'da o gün, bugün gönüllüsü olmaktan şeref duyduğum TEGV benim hayatımın bir parçası oldu. Şimdilerde yaşım ilerlediği ve merdiven çıkma yasağım nedeniyle aktif olarak çalışamıyorum ancak TEGV hep gönlümde. Projelerle ilgili "Ne yapalım, nasıl yapalım ?" sorularına çare üretmeye çalıştık, çalışıyoruz.

Akıp giden yıllar süresince birçok macera yaşadık. Çocuklar her zaman bizi güldüren, kızdıran bazen de korkutan olaylar yaşattı. Çok güzel bir yaşam şeklini hem yavrularımızla, hem de gönüllülerimizle paylaşıyoruz.

Yaşadığım çok duygusal bir gün vardır. İngilizce etkinliğine düzenli devam eden ortaokul son sınıf öğrencilerimi ödül olarak 'Pera Müzesi'ne götürüleceğimi söyledim. Yaşları büyük olduğu için 10 çocuğumu tek başıma minibüse bindirip müzeye götürdüm. Kat kat gezip dönüş için toplandığımız zaman bir çocuğun eksik olduğunu fark ettim. Müze görevlisi ile deli gibi katlara bakmaya başladık. Minik kızımızı, 'Kaplumbağa Terbiyecisi'nin önünde büyülenmiş gibi dururken buldum. Yavrum neredesin deli oldum derken, o bana sarıldı ve "Öğretmenim teşekkür ederim, resmini çok gördüm ama gerçeğini görmeyi hiç hayal etmiyordum" dedi, beni öptü.

Özetle TEGV çocukları hayallerine yaklaştıran ve gönüllülüğü bir yaşam biçimine dönüştüren bir kuruluştur. Her daim yolu açık olsun.

Sonsuz sevgilerimle,

DENİZ AKINAY

Beykoz Öğretim Birimi

2008 yılının bir yaz akşamında bir arkadaşımın yazlığında "ben de birileri için bir şeyler yapmak istiyorum" dediğimde, gözlerindeki parlaklıkla bana, TEGV'i anlatan ve "ben seni Makbule İnaç ile tanıştırayım diyen Şermin Kağan ablam sayesinde ben ikinci evim dediğim TEGV ile tanıştım.

Başlanması gereken en iyi yerde başladım ben gönüllülüğe.

Başlangıçta, hayata bir sürü sihirli dokunuşlar yapabilmek, çocuklara iyi geldiğimi hissetmek için çıktığım bu yolda bir süre sonra aslında çocukların bana iyi geldiğini hissetmeye başladım.

Öğrettiğimden daha çok, öğrendiğimi keşfettim. Çocukların o parlayan gözlerinde, geleceğe umutla bakabilmeyi öğrendim. Çocuklar sayesinde kendime olan öz güvenim artınca kendi mesleğimi buldum ve ne mi yaptım? Sahibi olduğum, kendi adımı verdiğim "Denizin incileri" isimli bir anaokulu açtım.

Hikayem, TEGV'in sadece çocuklara değil, gönüllülerin de gelişimine katkı sağladığı ve yapabilecekleri için yol gösterici olduğunun en büyük örneğidir.

Aldığımız destek eğitimleri ile birçok gönüllü arkadaşın hayatında önemli adımlar atmaya ve uygulamaya geçişlerini sağladığını biliyorum. Benim de anaokulumda iki yaş gurubundan beş yaş gurubuna kadar birçok çocuğum oldu, bir kısmını mezun ettim.

Bu süreçte, TEGV gönüllülüğüm devam etti ve etmeye devam edecek.

Ve şimdi ikinci ailem olan pırlanta gibi gönüllülerle tanıştım. Ve hep diyorum ki iyi ki gönüllü olmuşum, iyi ki TEGV var.

YASEMİN USTAOĞLU

Gaziantep Büyükşehir Belediyesi Eğitim Parkı

Benim gönüllülük hikâyem 2007'de Burdur Barvit Ateş Böceği'nde başladı. Burdur'da sınıf öğretmenliği okuyordum. Toplum hizmetleri dersiyse TEGV ile tanıştım ve bir daha bırakmadım. Günümün bir gününü çocuklarla paylaşmak, hem enerji veriyordu hem de onların mutluluğunu görmek beni daha çok mutlu ediyordu. Ayrıca çocuklarla mesleğime adım atmadan tanışmış oldum. Böylece TEGV birçok deneyimi kazanmamı da sağlamış oldu. Onların gözünden dünyaya bakmak, birlikte anı yaşamak, birçok güzellik, anı. Gönüllülük hikâyem Şanlıurfa'ya atanmamla Sevgi Erdoğan Gönül Eğitim Parkı'nda devam etti. Hayallerimden birisi kendi öğrencilerimin de TEGV ile tanışması ve yaşamlarındaki farklılıkları onlarla birlikte gözlemektir. Şehre uzak bir köyde çalışmam sebebiyle öğrencilerime bu olanağın sürekliliğini sağlayamadım. Sadece Vakıf tanıtımı gezisi ile sınırlı kalmıştı. Aslında yararlanamamalarına üzülsem de otobüse binip şehre gelmeleri bile yetendi. Çok ama çok güzel bir gündü. Onlarla kısa süreli etkinlikler yapıyordum. Pazar günleri Düşler Atölyesinde etkinlik verdim. Matematik modülünün açılmasıyla gönüllüğüme eğitmen olarak devam ettim. 2014'de Gaziantep'e tayinim çıktı. Gaziantep Büyükşehir Belediyesi Eğitim Parkı'nda gönüllülüğe devam ettim. Çevre koşulları kısıtlı bir bölgede çalışıyordum. Müdürüme TEGV'den bahsedip çocukları Vakıfla tanıştırmayı önerdim. Müdürümün ve Gaziantep Büyükşehir Belediyesi Eğitim Parkı'nın desteği ile okulum iki yıl destek aldı. Onların yaşantısında beklediğimden daha güzel farklılıklar oldu. İlk gittiğimiz gün Şanlıurfa'ya seyahat ettiğimizi düşündüler. Mesafe kısa olsa da onlar için uzun bir yolculuk gibi gelmişti. Çünkü birçoğu otobüse ilk kez binmişti. İlk kez bunu yaşayan öğrencilerimiz Gaziantep'te müzeyi TEGV sayesinde tanıyor. Her etkinlik sonunda "Öğretmenim keşke her gün TEGV'e gelsek" cümlesi geçiyor. Bu sene okul açılır açılmaz sordukları şey TEGV'e gidip gitmeyeceğimiz oldu. Bir gün sosyal bilgiler dersinde madenler konusunu anlatıyordum. Madenlerin nerelerde kullanıldığından tek tek bahsetmeye başlamışken fazla söz almayı sevmeyen bir öğrencim parmak kaldırdı. Bor madeninin ve boraksın nerelerde kullanıldığından ve yapısından bahsetmeye başladı. İnternet imkânı ve kaynak imkânlarının sınırlı olduğu bu çevrede bu bilgiyi nasıl öğrendiğini merak edip nerede öğrendiğini sordum. TEGV Fen etkinliğinde, gönüllü ablasının bahsettiğini söyledi. Hayalimin resminin o cevapla gerçek bir resme dönüşümüne gülümsedim. Benim için çok özeldi. Hala ders anlatırken çoğu zaman etkinliklerde yaptıkları çalışmalardan bahsediyorlar. TEGV'e teşekkürüm her zaman sonsuzdur. İyi ki gönüllüyüm iyi ki varsın TEGV.

DİDEM MÜJDE

Van/Muradiye Öğrenim Birimi

TEGV 4 harfli Kahraman; Ben bu 4 harfli kelimeyi gerçekten kahraman olarak görüyorum. Çünkü ben ve benim gibi çok fazla gönüllüye ve çocuğa çok şey kattı. TEGV ile 6 yıl önce tanıştım. 6 yıl önceye şöyle baktığım zaman bana çok güzel geçtiği için çok kısaymış gibi geliyor. Bir zamanlar beraber çalıştığım çocuk gruplarının büyümüş şuan benimle aynı amaç doğrultusunda çalıştığını görmek zamanın güzel ve bir o kadar anlamlı geçtiğini gösteriyor. Etkinlik verdiğim çocuklar şu an benim gibi gönüllü olarak başka çocuklara etkinlik veriyor, bu inanılmaz bir mutluluk.

Amacımız toplumda çocukların bir birey olarak var olabilmelerini sağlamak. TEGV 'de bunu sağladığımızı inanıyorum. Bize bu okul yıllarımızda bu sağlanamamıştı. Konuşmalarımıza bile saygı duyulmuyordu. Belki bu toplumumuzun yani doğunun kurallarıydı ama maalesef bizler bu şekil büyüdük. Özgüveni olmayan konuştuğu zaman ayıplanan, gelenekleri sorgusuz kabullenilen bir toplumun çocukları... Evet çocukları olarak belki büyüdük ama yetişkinleri olarak devam etmedik. Bunu bu 4 harfli kahraman sayesinde öğrendik ve öğrettik.

Şuan sabahları çalışıyorum, öğleden sonraları TEGV'deyim, Akşamları TEGV'deki yapacağım çalışmalarla uğraşıyorum. Çoğu zaman bana zamanımın çoğunu orada geçirdiğim için zorlanıp sıkılıp sıkılmadığımı soruyorlar. İnsan kendisine bir şeyler kattığı, her gün yeni şeyler öğrendiği yerden sıkılır mı? Hele tohumları büyüyüp budaklanmaya başlamışsa bundan daha büyük mutluluk olabilir mi?

ALİ BOZAN

Van/Muradiye Öğrenim Birimi

O gün çocuklarla birlikte çeşitli malzemelerle sandviç yapacaktık. Gerekli malzemeleri alıp etkinliğime geldim. Çocuklar büyük bir heyecanla beni bekliyorlardı. Bu hafta yine farklı bir etkinlik yapacağımızın farkındaydılar. Elimdekileri görünce heyecanları bir kat daha arttı. Malzemeleri çıkardım ve sandviç hazırlayacağımızı söyledim. Birden hepsinin suratında şaşkın bir ifade belirdi. Aynı şaşkınlık bana da bulaştı çünkü içlerinden biri parmağını kaldırarak ama ben sandviç nedir bilmiyorum ki dedi. Derken buna küçük ve utanan fısıldamalar eklendi. Çalıştığım çocuk grubu yakın köylerden birinden geliyordu Türkçede var olan çoğu yabancı kelimeyi bilmiyorlardı.

Daha sonra onlara acıktıklarında geçici olarak yemek hazırlanıncaya kadar ne yediklerini sordum. Verilen cevapların çoğu, tandır ekmeği ve peynir oldu. İşte yaptığınız bu ekmeğin arasına şeye "sandviç" deniyor dedim. Sonra çocuklar yavaş yavaş kelimeyi söylemeye başladılar. Daha sonra yönergelerle sandviçi bir çocuğa hazırlattım. Çocuklarda hem bir heyecan hem de belki de çoğu için ilk defa farklı bir tadı tatmanın mutluluğu vardı.

Daha sonra etkinlikteki tüm çocuklara, etkinlik bittikten sonra sandviç hazırlayıp ikram ettik. Çok mutlu oldular, o gün aynı heyecanı bende onlarla yaşadım, yeni şeyler öğretmek ve bunun çocuklarda oluşturduğu mutluluğu görmek gerçekten çok hoştu.

HİLAL BURÇ

Mardin İl Temsilciliği

Ben de her çocuk gibi gelecek hayallerimi kurduğum dönemde büyüyünce kendimi görmek istediğim meslek olarak öğretmenliği seçmiştim. Yaşam felsefem hep öğrenmek ve öğrendiklerimi paylaşmaya yönelik oldu. Fakat hayaller değil bazen yaşam belirliyor neyi, ne zaman olacağımızı... Yıllar sonra öğretmen olamamıştım ama bir çok vakıf ve dernekte gönüllü olarak çalışmalar yaparken TEGV ailesine dâhil oldum. TEGV benim kendime armağan ettiğim 30. Doğum günü hediyesiydi.

TEGV benim için adını çok sık duyduğum (hani vardır ya; tanıdığınızı sanıp da bilmediğinizi içine girince anladığınız türden tanışıklığım olan) bir vakıftı. Mardin Özel Eğitim ve Rehberlik Gerektiren Çocukları Koruma Derneği Başkanlığını yaptığım bir dönemde rutin dernek ve vakıf başkanları toplantımızı TEGV Mardin Öğrenim Birimi Sorumlusu Zeynep Araz'ın davetiyle TEGV çalışmalarının yapıldığı etkinlik noktasında yaptık. Sevgili Zeynep bizlere TEGV'yi büyük bir aşkla anlattığı sunumunu yaparken söylediği her cümlede içimden "Ben burada olmalıyım. Bu tam da benim aradığım çalışma." diye geçirip durdum sunum boyunca. O gece sabahı zor ettim. Çünkü ertesi gün benim doğum günündü ve öğretmenlik hayalimi yaşayabileceğim aileye ben de dahil olmalıydım ve 30.yaşşıma TEGV'le girdim.

Gönüllü eğitimleri, etkinlik saatleri, çocuklarla etkinlikler sırasında girilen diyaloglar, etkinlikler sırasında ortaya çıkan fikirler, farklılıkların etkinlik sınıflarında bir araya gelerek oluşturduğu o güzel bütünlük, çocukların hayalleri, bakış açılarında fark edilen değişiklikler, ufuklarını açan deneyimler, her geçen gün gelişen farkındalıkları. Bunların hepsi gönülden yapılan çalışmalarla o kadar mükemmel bir anlam kazanıyordu ki; hiçbir iş veya meslek bu lezzette bir keyif veremezdi. Orda fark ettim ki, her çocuk bir başka dünya aslında. Onları önemsemediğinizi hissettikçe sizi her geçen gün daha fazla alıyordular o özel dünyalarına ve siz daha fazla yaklaşıyorsunuz kendinizde kaybettiğiniz çocukluk hayallerinize, yaratıcılığınıza. Sıradanlıktan, rutinlikten uzaklaşmaya başladıkça arada kaybedilen zamana inat başlıyor aslında yaşam... TEGV sadece çocukların hayallerine değil bilinçli bir şekilde "gönüllü" lüğü benimsemiş olan her insanın hayaline dokunuyor aslında. Tıpkı benim hayalime dokunduğu gibi... 25 yıl aradan sonra ertelediğim üniversite hayalimi gerçekleştirerek bu yıl mezun olmam için bana ışık yakıp yol gösteren TEGV'in kocaman ailesine ve benim bu ailenin bir üyesi olmamı sağlayan Mardin Öğrenim Birimi Sorumlusu sevgili Zeynep'e sonsuz teşekkürlerimi sunarım.

MEHMET AYDOĞDU

Ferit Aysan Eğitim Parkı

Yıl 2008 daha 4 veya 5. sınıfa gidiyorum hiç beklenmedik bir anda hasta olduğumu öğrendim öyle grip falan değil hastalık büyük ama kimse bana nasıl bir hastalığının olduğunu söylemiyor. Kanımda bir çeşit mikrop var ama bünyem karşı koyuyor bana zarar vermesine. Zarar vermeye başlarsa ismi tamamen Lösemi olacak mikrop kan değerlerimle oynuyor beni baya yoruyor neymiş üzülmecekmışim mutlu olacaktım kavgaya etmeyecek, düşmeyecek herhangi bir yerimi kanatmayacakmışim iyi de ben çocuğum çocuk dediğin koşar eğlenir bağırır yeri gelir yaramazlık yapar değil mi?

Doktorlarımın ve yakın bir aile dostumuzun önerisiyle tanıştım TEGV ile Annemle beraber gittik bir gün ama nasıl heyecanlıyım, kayıt olacağız o zamanlar FAP'ın Yöneticisi "Yıldız Ardali" ile Annem bir şeyler konuşuyor ben dinlemiyorum bile ortamın büyümesine kapılmış gidiyorum. Çocuklar arada eğleniyorlar başlarında öğretmen değil ama birileri var onlardan büyükler her neyse Annem Yıldız Abla ile beraber geldi ders seçimi yapmam gerektiğinden bahsettiler ben ard arda şok üstüne şok geçiriyorum neymiş derslerimi kendim seçebiliyormuşum kendi isteklerimi rahatlıkla söyleyebiliyormuşum.

O zaman tabii "Bilgisayar" seçtim, ilk etkinliğim 12:00-14:00 arası etkinliğe de "Göksel Yıldırım" giriyor ama nasıl tatlı nasıl mükemmel birisi konulara geçmeden tanıştık kaynaştık ben zaten pür dikkat dinliyorum, o kadar istekliyim ki Göksel abi bilgisayar bileşenlerinden bahsedecek sınıfa ben hop o kulaklık hop şu ekran kartı, ana kart derken derse karışıyorum ama nasıl eğleniyorum. Ders bitiminde Göksel abi beni durdurdu benimle gel sana bir etkinlik odası göstereceğim dedi üst katta bir odanın kapısını açtı, bu nasıl bir oda içerisi robot kaynıyor. O zamanlar bir yarışma düzenleniyor ve Göksel Abinin koçluğunda bir takım kuruluyor. Etkinliğin ismi "Lego Robot". Göksel abi: "Bu etkinlikte olmak ister misin?" diye sorduğunda ben şok oldum ben, o hayta çocuk takıma isteniyor vay be demek ki bir şeyler var bende "tabii ki" dediğim gibi etkinlikler başladı bir robot topluyoruz onu hareket ettirmemiz masadaki görevleri yaptırmamız gerekiyor. Bu etkinliği ben sadece Göksel abi veriyor diye bilirken bir hafta sonra etkinliğe geldiğimizde "Aykut Koltuk" ile tanıştım. Bize tasarım ve proje yapmamız gerektiğinden bahsediyor ama hala olayın şokundayım. Karşımızda görevler var bununla ilgili bir robot tasarımı çıkartmalıyız o senede belli yerlerden parçalar alınması ile alakalı görevler var.

Benim de aklıma bu ağır malzemeleri taşımak için kullanılan Forklift benzeri araçlar geldi tasarımı buna uyarlayabiliriz dedim takımca da kabul ettik.

Etkinlikler etkinlikleri kovaladı biz hem eğleniyoruz hem de çalışıyoruz, gel zaman git zaman yarışma vakti geldi 2 gün boyunca yarışma devam etti. Yarışmanın sonunda "En İyi Robot Tasarımı 2.lik Ödülü" aldık. Ama nasıl mutluyuz göbek ata ata geliyoruz Eğitim parkımıza yarışmaya park olarak 2. kez katılımımız benim 1. katılım ve ödülü kazanmışız.

Biliyorum senelerce burada kalabilir yarışmalara katılabilirim ama TEGV'de sadece 8. sınıfa kadar öğrenci olarak kalınabildiğini öğrenmiştim, maksimum 2-3 senem vardı bu beni biraz üzmişti hayata tekrar umutla tutunduğum mutluluktan havaya uçtuğum canım vakfımda sadece geçirebileceğim 3 senem kalmıştı. Sonradan bir şey öğrendim olay sadece öğrenci olup eğlenmekte değil olay hayatlara dokunmakta 4-5. sınıfa giden hasta olan bir çocuğun hayatında nasıl güzel izler bırakabiliriz sorusunda.

Bu anlattığım sadece başlangıç "TEGV Ferit Aysan Eğitim Parkında" eğitim almış küçük Mehmet şu anda ne mi yapıyor? 20 yaşında TEGV Ferit Aysan Eğitim Parkında gönüllü ve birden fazla etkinlik veriyor. Belki bir gün kendi gibi bir çocuğun hayatına dokunacağı o güzel günü bekliyor. Üniversitede Bilgisayar Programcılığını bitirmiş mühendisliğe hazırlanıyor.

NEVIN ULUSOY

Samsun Büyükşehir Belediyesi Eğitim Parkı

Merhabalar,

TEGV'le tanışmam Samsun Büyükşehir Belediyesi Eğitim Parkı'nın 2002 yılında açılmasıyla başladı. Ancak daha önceleri Suna Kıracı'nı bu konuda çalışmalarını basından takip ediyordum. Hatta "mrmden Uzun İdeallerim Var" kitabını da okumuştum... Coğrafya ğretmeni olarak Samsun 23 Nisan İlköğretim okulunda çalışıyordum o zamanlar. Bu parkta çalışmaların gönüllüler tarafından yapıldığını duydum. Ben de gntll olarak ne yapabilirim diye bir gün gittim. nce bir eğitim verdiler sonra haftanın belirli günleri gitmeye baladım. Yaklaşık iki yıl kadar devam ettim.

Etkinlikler sabahı ğlenci olarak yapıldığından çocuklar sabah -öğlen ayrı gruplar halinde geliyorlardı. Drama, Resim, Dler Atölyesi gibi uygulamalı etkinliklere girdim.

Çocuklar beyaz birer sayfaya benzerler. Onların tertemiz yrekeri, duygularını açıkça ifade etmeleri hiç bir şeye benzemez, çok değerlidir. O sayfaların üzerine iyi şeyler yazılmasını sağlarsanız, mkemmell bir nesil yetitirirsiniz. Doğruları öğretmek, etrafına faydalı olmak, insana hizmet etmek benim olmazsa olmaz ilkelerimdir. Sloganım da şöyledir : "Ne olursa olsun zararını görseniz dahi doğruyu söyleyin." Elimden geldiğince bunları gerek kendi mesleğimi yaparken, gerekse TEGV de vermeye çalıştım. Bir çok hayata dokunduysam ne mutlu bana...

Bir anıyı paylaşmak isterim. Öfke kontrolü veya stres yönetimi ile ilgili bir konuda çocuklara metin okuyoruz. Bu metinde "gözlerinizi kapayın, güzel kokulu çiçeklerle dolu bir bahedesiniz, ilerleyin, çiçekleri tutun, koklayın, yeşil çimenlere uzanın" diye sakin bir sesle 7-8 dakika okumaya devam ediyoruz. Metin bitince "artık gözlerinizi açabilirsiniz" dediğimde, bir ocuk gerçekten uykuya dalmıtı. Diğer ocuklarla onu uyandırmıtık. Hatırlayınca gülümsedim imdi.

Park yöneticileri ve alıanları, TEGV i öylesine benimsemilerdi ki orada çocuklarla, velilerle bir aile ortamı yarattıklarını gördüm. Özellikle de gntlller, çocuğun kendisine değer verildiğini hissetmesine çok önem veriyorlardı.

TEGV in her şeyden önce çocuklara topluluk içinde kendini ifade etme özgüvenini kazandırdığını, Atatürk'ün ağda uygarlık yolunda nesiller yetitirdiğini gözlemledim. Konuşma, okuduğunu anlayabilme, hitap etme, hatta teşekkür ve rica etmeyi bile öğrenme durumları olabiliyordu. Çocuklarını parka götüren velilerin de sosyallemesine, eğitilmesine katkıda bulunduğuna yürekte inaniyorum. Geçen 25 yılda TEGV in eğitime katkısına, insana verdiği değere, yurt kalkınmasında önemli desteğine, yaptığı tüm çalışmalara teşekkür ediyor, başarılarının devamını diliyorum.

TUBA ERGÜLER KIRÇIÇEK

Samsun Büyükşehir Belediyesi Eğitim Parkı

Bu aileyi tanıdığım ve gönüllü olmaya karar verdiğim zamanlar, Kasım 2003'tü. Samsun'daki etkinlik noktasına gittiğimde her yer bembeyazdı. Ofisten içeri girdiğinizde sımsıcak bir mekan ile karşılaşırdunuz ve sürekli gülen gözler...

Gönüllü başvurumu, oryantasyon derken ilk etkinlikle başladım. Çocuklar, kalabalık bir gönüllü ordusu, bu kadar iyi insan burada tek bir amaç için bulunuyordu. "Eğitim" Daha fazlasını yapmamız gerektiğine inandım ve öyle de yaptım, çünkü gönüllülük bunu gerektirirdi. Hevesiniz geçtiğinde ya da sıkıldığınızda bırakabileceğiniz bir olgu değildi, hep yapabildiğinizin en fazlasını en doğru şekilde yapmak istersiniz.

Gönüllülük deneyimim benim için çok değerlidir. Bu değer bana en güzel kapılardan birini de açtı. Mezun olduktan 3 ay sonra öz geçmişimde yazan "Türkiye Eğitim Gönüllüleri Vakfı" ismi o zaman başvurduğum şirketin İK Müdürü tarafından çok ilgi çekmişti. İkinci görüşmemizde artık TEGV i konuşur olmuştuk. Ben artık Türkiye'nin en büyük medya şirketinde çalışmaya başlamıştım. Gönüllülük sürecim devam etmekteydi. Ama sadece izin günlerimde vakit ayırmak yetmiyordu. Hep aklımın bir köşesinde TEGV de profesyonel olarak çalışmak vardı. 2011'de böyle bir imkan doğdu ve ben hiç düşünmeden "olur" dedim. Çünkü benim için bundan büyük gerçekleşmesini istediğim hedef yoktu.

TEGV' de çalışmak, işin içinde olmak beni her zaman daha da çok heyecanlandırdı. Şimdi hep birlikte vakfımızın 25. yılını yaşıyoruz. Ben bu sene heybemde biriktirdiklerime bir güzellik daha ekledim. Personel olarak 7 senemi doldurdum. Kıymetli geçen 7 yılın içinde en güzel payı tabii ki gönüllü dostlarıma ait. İyi ki yaşamlarının bir anını TEGV' e ayırıyorlar. Gönüllülerimiz vakıf için enerji kaynağı, bir de çalışma arkadaşlarımız en büyük değerlerimiz, tabii ki parkımızın neşesi ise çocuklarımız olmazsalarımız...

TEGV' li olmak insana yaşam enerjisi veriyor!Bu enerjile, çalışmaya, üretmeye devam...

SERCAN TAYIZ

Adana Süleyman Özgentürk Öğrenim Birimi

İnanıyorum en büyük gerçeklerden biri hatıraların yaşlanmayacağıdır. Bir çocuk düşünün 12 yaşında olmanın verdiği heyecanla, umutla geldiği TEGV' de 10 yılının en güzel anılarını oluşturdu ve hepsi ilk günkü tazeliğinde. Birkaç hikâye ile anlatacak olursam; Örneğin ilk etkinliğime gidelim beraber. Gönüllü Aysun ablam ile Kendime Yolculuk etkinliğinde fark ettiğimiz ilgi alanlarımızın tam olarak örtüşmesi sonucu oluşan güzel enerjimizin zamanla gerçek bir abla kardeş ilişkisine dönüştü ki kendimi ilk defa şanslı hissettim. Adana Süleyman Özgentürk Öğrenim Birimi'nin muhteşem üçlüsü olan Alper, Sabit ve Sercan' ı tanıyalım şimdi de. İlk kulüp etkinliğimdi ve Bülent abi ile ritim etkinliğine başlayacaktık. Daha ilk andan yan yana oturmamız şu anda en iyi dostlar olmamızın bir göstergesiydi. Sonrasında birlikte Kariyer Yolculuğuma Başlıyorum, Matematik ve İngilizce etkinliklerine katıldık, gönüllü olarak Drama Atölyesi ve Ritim etkinlikleri verdik. Kaynaştıkça birbirimize olan bağımız kuvvetleniyor ve bizi tanıştıran TEGV' e olan aidiyet duygumuz artıyordu. Hatta bu aidiyet o kadar çoğaldı ki Gaziantep Bölgesel Gönüllü toplantısında "çocuğumuzken gönüllümüz olan arkadaşlarımız" şeklinde sahneye davet edilmenin gururunu yaşadık. O gün toplantıda kendi hikayesini anlatan Özgür abimiz zamanında etkinliklerine girdiğim çocuklarımda şimdi TEGV çocuklarına etkinlik vermesini görmek çok güzel bir duygu diyerek bizi onurlandırdı. O gün yaptığım konuşmada Birim sorumlumuz Hakan abiye bakarak "gün gelecek o birim sorumlusu koltuğu benim olacak" diye söylemem aslında bu binaya ve TEGV' e duyduğum tarifsiz sevginin bir dışavurumuydu.

TEGV binamıza her girişimde çocuk yaşta hissetmemin bir nedeni de manevi annem diyebileceğim Alev ablamı TEGV sayesinde tanıyordum. Aslında TEGV' i ve orada yaşadığım mufla günleri, tanıdığım bütün özel insanları anlatmaya sayfalar yetse kelimeler kifayetsiz kalır biliyorum ve şu anda Drama Atölyesi etkinliğinde gönüllü abileri olduğum çocukların gelecekte TEGV ile ilgili planlarını dinlemenin mutluluğunu yaşıyorum.

ÜMMÜHAN KÖROĞLU

Adana Süleyman Özgentürk Öğrenim Birimi

Yeşile çalan bir çift ürkek bakışlı göz etkilemişti beni faa ilk günden. Pembe yanaklı, orta boylu, gürbüz bir çocuktu. Adının 'Menekşe' olduğunu öğrendiğimde "Ne kadar yakışmış kırılğan bakışlarına" diye düşünmüştüm. Sesini duyamadım ilk günlerde. Nefes almaya bile korkar bir hali vardı. Hareketleri göze batmak istemezcesine yavaştı.

Bende bir öğretmendim ve görevim nerede, hangi şartta olursa olsun çocukların içindeki potansiyeli ortaya çıkarmaktı. Bir maden cevherini işler gibi çalışıp, sahip oldukları gerçek değeri kazandırmaktı. TEGV ile yolumda aynı gerekçe ile birleşti. Okul ortamında, kalabalık gruplarla amacıma ulaşabilmek zordu. Öğrencilerime daha iyi rehberlik edebilmek için "Algo Dijital" gönüllü eğitimini aldım, gönüllülük sürecimin uygun olduğu bir noktada. Aklimda ne yapıp ne edip Menekşe'yi o etkinliğe katmak vardı. Önce ailesini ikna ettim. Zira 40 km'lik bir mesafeden, bir köyden gelecekti. Etkinliğin daha ilk gününde, hayatında eline hiç "fare" almadığını fark ettim. Ama şanslıydık çünkü etkinliğe katılan öğrenci sayısı az olduğu için onunla bol bol ilgilenebiliyordum.

Menekşe hızla ilerledi. Öyle ki etkinliğe birlikte başladığı arkadaşlarına yol gösterir oldu. Kendine güveni arttı, bakışlarındaki canlılık arttı. Hareketleri bile daha atakta artık. Gerçekten de Menekşe'nin algoritmaya karşı özel bir becerisi vardı. 10 haftalık eğitimin sonunda okulda başaramadığımızı TEGV 'de başarmıştık Menekşe ile... Ben çabamın doğru olduğunu biliyordum ama "Menekşe Gülüşler" bana hedefime ne kadar kolay ulaşabileceğimi de gösterdi.

BEGÜM MERCAN Ferit Aysan Eğitim Parkı

Her şeyden önce TEGV'in bende her zaman heyecan uyandıran bir hissiyatı olduğunu söylemek istiyorum, aynı zamanda TEGV benim "vakıf" kavramı ile tanıştığım yerdir.

Çok küçük olduğum ve çok uzun yıllar gelmediğim için her şeyi net ve detaylı hatırlayamamama rağmen TEGV ismi her zaman içimi kıpır kıpır yapmıştır, her duyduğum yerde sanki hala ait olduğum bir parça gibi hissetmişimdir ve bu hissiyat TEGV'e gelmeyi bıraktıktan sonra bile, bu yaşıma gelene kadar sürmüştür. Sanki hala parçasıymışım gibi hissetmekten hiçbir zaman alıkoyamadım kendimi. Her zaman sebebini bilmediğim bir sahiplenme hissiyatıyla yaklaştım TEGV ismine. TEGV'e geldiğim dönemle ilgili, okulumuzun bizi normalde okulda olacağımız saatlerde TEGV'e getirdiğini hatırlıyorum. TEGV'de Fen Etkinliğine katıldığımızı ve erkekler ile kızların birbirleriyle dalga geçebilecekleri konuları birbirimizle alay etmemize izin vermeden anlattıklarını hatırlıyorum. Şimdilerde düşündükçe nasıl zor bir işin altından kolaylıkla kalktıklarını düşünüp tekrar tekrar saygı duyuyorum. Fakat açıkça söylemek gerekirse ben buraya gelirken benim için etkinliğin içeriğinin hiçbir önemi yoktu, sadece buraya gelmek ve eğlenmek istiyordum çünkü gerçekten eğlenebildiğimi hissediyordum ve açıkçası her zaman bir şeyler öğrendiğimiz yerlerde dilediğimiz gibi eğlenemediğimizi düşünüyordum. TEGV bu eğlenceli yaklaşımıyla benim derslere de ılımlı yaklaşabilme yetimi kazanmama sebep olmuş olabilir. Oyun parkında oynayabiliyordum, etrafı gezebiliyordum, bana ait bir alan olduğunu hissedebiliyordum. Tam da bu yüzden TEGV ismi çocukluğumdan beri bana fazlasıyla sıcak hissettirmiştir. Sanırım bu nedenden, ne kadar büyürsem büyüyeyim Vakıf ya da gönüllülük denilince her zaman aklıma TEGV gelmiştir. Sonuç olarak TEGV, benim için hem çocukluğumun sıcak anılarını barındıran bir yuva, hem fazlasıyla eğlendiğim bir oyun alanı, hem de okul dışında bir şeyler öğrenebildiğim bir yer oldu.

Büyüdükçe gönüllülük işlerine fazlasıyla ilgi duymaya başladım fakat nereye başvurmam gerektiğini, ne tür bir gönüllülük yapmak istediğimi seçmek benim için biraz zor oldu çünkü her yerde gönüllülük yapmak istememe rağmen nerede mutlu olacağım konusunda emin değildim. Karakter olarak her yerde mutlu olabilen bir insan olmadım hiçbir zaman ve mutlu olmadığım yerde de bulunmaktan kaçındım. Bu nedenle "ya gönüllü girdiğim bir yerde mutlu hissetmezsem?" kaygısını içimde yaşadım. Çünkü gittiğim yerde mutlu olamazsam kimseyi mutlu edemezdim ve benim gönüllü olmak istemekteki amacım mutluluğu yaymaktı. Bu düşüncelerimin içinde debelenirken aklıma TEGV geldi. Çok büyük bir istekle ve tereddütlerimi en aza indirmiş bir şekilde başvurumu yaptım. Geriye dönüp baktığımda TEGV'in her şeyini unutsam da buradaki mutluluğu ve sıcaklığı unutmadığımı, buradaki insanların ne kadar mutlu olduğunu, eğlenerek de bir şeyler öğrenebileceğimi fark ettim ve dedim ki "zamanında bu mutluluğun alıcısı olmuştum, neden şimdi mutluluğu dağıtan olmayayım ki?".

HAZAL KARA

Ferit Aysan Eğitim Parkı

Merhabalar, ben Hazal. 22 yaşındayım, Bahçeşehir Üniversitesi - Sosyoloji bölümü öğrencisi ve aynı zamanda 4 aydır TEGV'de etkinlik gönüllüsüyüm. İlk dönemimi drama atölyeleri ile bitirdim. Benim TEGV ile maceram 7-8 yaşlarımda başladı. 2 sene boyunca yaz dönemlerinde katıldığım etkinliklerde drama, düşler atölyesi, tenis, basketbol, bilgisayar, piyano gibi dersler aldım. Bu etkinliklerin bugün sahip olduğum yeteneklerime, ilgi alanlarıma katkısının çok olduğunu düşünüyorum. Özellikle Feyza Özbir ablamın bana piyano öğretmesi, hayatımda çok büyük bir yer edindi. Burada aldığım piyano eğitimi ile ailem, FAEP gönüllüleri ve sorumluları için birkaç arkadaşım ile beraber piyano konseri vererek son dönemimi ne kadar benim için vedalaşmak üzücü de olsa tamamladım. Defalarca kez "keşke hiç yaş sınırı olmasa da her dönem gidebilsem" dediğim bu güzel Vakfa, Ferit Aysan Eğitim Parkı'na, yıllar sonra tekrar 2019 Ekim ayında Temel Gönüllü Eğitimi için geldim. Etkinlik salonuna girdiğim an ile buradā geçirdiğim güzel zamanlarımdın gözümde canlanması bir oldu. Benim için tarif edilemez bir duygu, kendimin de öğrenci olduğu ve çok çok sevdiği bu yerde gönüllü olabilmek o andan itibaren bana çok gururlu ve çok huzurlu hissettirdi. Salonun bir köşesinde ise piyano çalmayı öğrendiğim ilk piyano vardı. Bu benim için çok duygusal bir andı hatta belki de tekrardan piyano derslerine başlamama bu an vesile oldu. Hayatımda karşıma çıkmış, bana el uzatmış belki en güzel fırsat ve hiçbir zaman yabancılık çekmediğim bir ev gibiydi TEGV. Her zaman da böyle kalacağını biliyorum. Buraya duyduğum minneti belki kelimelerle tarif edemem ama gönüllü olarak bu aileye elimden geldiğince bir şeyler katmaya gayret edeceğim. Çünkü biliyorum ki bir çocuğun hayatına belki ufak bir noktada da olsa ışık olmak, ona bambaşka ve "kendini" olabileceği bir perspektif göstermek ileride olacağı insana çok ilham verecek, bunu en azından bizzat deneyimlemiş biri olarak söyleyebilirim.

İPEK SARI Ferit Aysan Eğitim Parkı

Umut Ederken Umut Olmaya

Bizim Türkiye Eğitim Gönüllüleri Vakfı ile hikâyemiz bundan tam 13 sene önce Ferit Aysan Eğitim Parkı'nda başladı. O zamanlar hayatın aslında ne olduğunun veya ne olacağının bilincinde değildim. Kalabalık yollardan geçip, annelerinin elini tutup heyecanla içeri giren çocuklara baktığım zamanki hislerimi dünmüşçesine anımsıyorum. Hiçbirimizin aslında bizi ne beklediğinden veya hayatımızın hiçbir zaman bir önceki gün gibi olmayacağından haberi yoktu. Herkes etkinliğine gidip, birbirini tanımak için yuvarlak bir top yaptığında, TEGV'in okul olmadığını anlamıştım. Tenis öğretmenimiz Hülya Abla, yaşımıza almış etmeden (o zaman 8'dim) bize kendi arkadaşımıışçasına bir şeyler anlatmıştı. Sporunun ilk olarak düzgün bir karaktere ve terbiyeye sahip olması gerektiğini, kazanmak ya da kaybetmenin değil mühim olanın oyunu oynamak olduğunu, kaybettiğinde rakibinin başarısına sevinmenin, kazandığında kaybedenin bir dahaki oynayışında nasıl kazanabileceğine yardımcı olmanın önemini anlatmıştı bize. En önemlisi de tatlı diliyle, kızmadan, bağırmadan, belki yüz sefer tekrarlayarak bize "sorumluluk almayı" öğretmişti. Şimdi düşünüyorum da, çoğu yetişkin belki de bu konuşmaları, karşısındaki çocuk olduğu için yapmıyor veya erteliyor fakat TEGV'de "fidanken bile değil tohumken" nasıl olacağımız öğretilmişti bizlere. En yaramazından, en sakinine her muhitten, belki de uğraşılması en zor, gelecek beklenmeyen çocuktan en parlağına kadar, ayırım gözetmeksizin arkadaşlarımız vardı. Bir şeyleri paylaşmanın, ben değil biz olmanın, kıymet bilmenin ve yetinmenin önemini öğrenmiştik. 23 Nisan' da yaptığımız şenliklerden, bahçedeki satrancımıza, laboratuvardaki deneylerimizden matematik dersimize, her şeyi yaşayabilen ve deneyimleyebilen çocuklardık. Tam 13 sene sonra, üniversitede, nihayet kendimi, geleceğin parlayan yıldızlarında bir nebze de olsa payırım olabileceğini düşünerek gönüllülük formunu doldururken buldum. Seneler önce heyecan ve mutluluk içinde geldiğim yere bu defa daha da büyük bir heyecanla ve en önemlisi koskocaman bir sorumlulukla geldim. En ufak bir hareketin, mimiğin veya cümlemin, bir insanın hayatında özellikle bir çocuk için, ne kadar değerli olduğunu bildiğim için (çünkü aynısını kendim de yaşamıştım abla ve abilerim her anlamda idolümdü) inanılmaz gergin olmama rağmen, sınıfıma ilk girişimde çocuklarımızın bana baktığında her şey kafamdan silindi. Seneler sonra aynı yerde, ben de çocuklarımız için Hülya ablanın zamanında bize yaptığı konuşmanın aynısını yaptım ve hepsinin gözünde kendimi gördüğümü fark ettim. Etkinlik sonlarında bana gelip sarılmaları ve öğretmenlerinden duyduğum önümüzdeki haftayı ipele çekiyorlar cümlesi bana aslında seneler önce ne kadar doğru bir yere geldiğimi hatırlattı. O zamanlar TEGV' de başkalarının acılarını paylaşmayı öğrenmişim, gönüllü olduğumda da başkalarının acılarını paylaşmayı öğretmeye çalıştım elimden geldiğince. Etkinliğimizin sonunda çıkarken ışığı kapatan, yere düşeni alıp çöpe atan, resimlere kalplerle ismimi yazan çocuklar, sadece benim değil hepimizin umudu. Zamanında hayal kurmayı ve umut etmeyi öğrendiğim yerde, şimdi geleceğin öğretmeninin, müzisyeninin olmak istediği yere gitmesine, kendini bulmasına yardımcı olmaya çalışıyorum, onlara öğretmeye çalışırken ben de onlardan yüzlerce şey öğreniyorum. En önemlisi de onlara umut aşılarken, onların seneler sonraki halini hayal etmek beni her gün daha da umutlandırıyor. Mutluluk paylaştıkça artar ama TEGV' de sadece mutlu olmayı değil, mutsuz olup acıyı yaşasak bile, nasıl iyi bir insan olabirimi öğrendik. Sanırım bir insanın hayatında alabileceği en özel hediye insanın kendini bulması ve umut edebilmesi. Umut etmeyi öğrendiğim yerde, şu sıralar umut olmaya çalışıyorum. İyi ki varsın TEGV!

ROJDA DAKAK Ferit Aysan Eğitim Parkı

Adım Adım TEGV'le

Ara ara dönüp geçmişimi gözden geçiriyorum. Neler yaptım, nerelerde geldim diye küçük küçük yokluyorum. Keşkelerim elbette var. Ama öyle bir 'iyi ki'm var ki tüm keşkeleri gölgede bırakıyor. Evet, GÖNÜLLÜ olmak. Hatta bir adım ötesi, TEGV 'de gönüllü olmak. Gurur duyduğum, sesimi hep en yüksek çıkardığım, elim kime değse oturup saatlerce anlattığım TEGV 'in gönüllüsü olmak.

Peki, ben TEGV ile nasıl tanıştım? Biraz bahsetmek isterim bundan ☺ Yarıyıl tatilinde Gaziantep'ten İstanbul'a ailemin yanına dönmüştüm 2014 yılında. İstanbul İpek Kıraç Öğrenim Birimi'nde gönüllü olan çocukluk arkadaşım Gizem'in daveti üzerine birime gitmemle başladı her şey. Hayalini kurduğum ülkenin simülasyonunu gördüm orda. Çocuklar çok mutlu ve çok eğleniyordu. Üstelik tüm bunları yaparken öğreniyorlardı. Mutlu çocuklar ülkesi olarak yerleşti aklıma ve kalbime TEGV. Gaziantep'e döner dönmez hemen Gaziantep Eğitim Parkı'na gönüllülük için başvurumu yaptım. Çocuklarla buluşmanın heyecanı üzerine parkta çalışan personellerin samimiyetle karşılaşınca Gaziantep'teki ailemi buldum diye geçirdim içimden. Ve gerisi harika deneyimlerle geldi. Birçok ilki bu süreçte yaşadım ben. İlk defa çocukların hayatını değiştirmeye bu kadar yakın hissettim kendimi. İlk defa birinin kahramanı oldum. İlk fidanımı TEGV 'le diktim ve adı TEGV fidanı oldu mesela. TEGV 'in atölye çalışmalarında edindim birçok farkındalığı. Hayata ve insanlara bakışım bir anda bu sayede değişti. Yeni bir dil öğrendim bu süreçte; çocuk dili. Çok kardeşli bir ailede çocukluğu arada kaynamış biri olarak çocukluğumu TEGV 'de yaşadım yetişkin halimle. Yetişkinen çocuk olmak çok başka bir şeymiş, onun tadına vardım. Çok güzel insanlar tanıdım ve tanıdığım tüm o güzel insanlar beraberinde başka güzel insanlar getirdi. Siz inanır mısınız bilmem ama biz gönüllüler bir TEGV ruhu olduğuna inanıyoruz. Bu ruhu taşıyan insanların daha önce tanışmış olmasına da gerek yok ☺ TEGV 'liyim ben dendiği anda yıllardır tanışıyor muyuz gibi bir sıcaklık sarıyor herkesi. Mucizevi bir şey ☺ .

Şimdi ne mi yapıyorum? Hemen onu da anlatayım. İstanbul Ferit Aysan Eğitim Parkı'nda Eğitim Uzmanı olarak çalışıyorum. Çünkü gelecek denince aklıma hep çocuk gelir benim. Ben de geleceğe, geleceğimiz olan çocuklarla yürümeye karar verdim ve TEGV 'in mutfağına girdim. TEGV gönüllüsüyken, çalışanı oldum demek çok güzelmiş. Artık TEGV 'in mutfağından uzanıp dokunmaya çalışıyorum çocukların hayatına. Çok doğru bir noktada olduğumu her sabah kocaman gülen, koca yürekli çocukların günaydınıyla karşılaşınca anlıyorum tekrar tekrar.

Sevgiler ☺

MEHMET AYDOĞDU

Yıl 2008. Daha 4 veya 5. sınıfa gidiyorum. Hiç beklenmedik bir anda hasta olduğumu öğrendim. Öyle grip falan değil, hastalık büyük ama kimse bana nasıl bir hastalığının olduğunu söylemiyor. Kanımda bir çeşit mikrop var ama bünyem karşı koyuyor bana zarar vermesine. Zarar vermeye başlarsa isimi tamamen Lösemi olacak. Mikrop da şımarık biraz kan değerlerimle vs. oynuyor, beni baya yoruyor. Neymiş üzülmecekmışim, mutlu olacaktım, kavga etmeyecek, düşmeyecek herhangi bir yerimi kanatmayacaktım. İyi de ben çocuğum! Çocuk dediğin koşar, eğlenir, bağırır, yeri gelir yaramazlık yapar değil mi?

Doktorlarımın ve yakın bir aile dostumuzun önerisiyle tanıştım TEGV ile. Annemle beraber gittik bir gün. Ama nasıl heyecanlıyım kayıt olacağım diye. O zamanlar FAP'ın Yöneticisi "Yıldız Ardali" ile annem bir şeyler konuşuyor. Ben dinlemiyorum bile onları. Ortamın büyüüne kapılmış gidiyorum. Çocuklar arada eğleniyorlar başlarında öğretmen değil ama birileri var, onlardan büyükler. Her neyse annem Yıldız Abla ile beraber geldi etkinlik seçimi yapmam gerektiğinden bahsettiler. Ben art arda çok üstüne çok geçiriyorum. Neymiş etkinliklerimi kendim seçebiliyormuşum, kendi isteklerimi rahatlıkla söyleyebiliyormuşum. O zaman tabi bilgisayar etkinliği aldım. İlk etkinliğim 12:00-14:00 arası. Etkinliğe de "Göksel Yıldırım" giriyor ama nasıl tatlı nasıl mükemmel birisi. Etkinliği anlatmadan önce tanıştık kaynaştık ben zaten hayta bir çocuğum pür dikkat dinliyorum, o kadar istekliyim. Göksel abi bilgisayar bileşenlerinden bahsedecek, sınıfa ben hop o kulaklık hop şu ekran kartı, ana kart derken atlıyorum her şeye ve bu durum beni çok eğlendiriyor. Etkinlik bitiminde Göksel abi beni durdurdu benimle gel sana bir etkinlik odası göstereceğim dedi. Üst katta bir odanın kapısını açtı. Aman ya rabbim! Bu nasıl bir oda! İçerisi robot kaynıyor. O zamanlar bir yarışma düzenleniyor ve Göksel abinin koğluğunda bir takım kuruluyor. Etkinliğin ismi Lego Robot. Göksel abi bu etkinlikte olmak ister misin diye sorduğunda ben çok oldum! Ben... O hayta çocuk, takıma isteniyor. Vay be! Demek ki bir şeyler var bende! Derken etkinlikler başladı. Bir robot topluyoruz onu hareket ettirmemiz masadaki görevleri yaptırmamız gerekiyor. Bu etkinliği sadece Göksel abi veriyor diye bilirken bir hafta sonra etkinliğe geldiğimizde "Aykut Koltuk" ile tanıştım. Bize tasarım ve proje yapmamız gerektiğinden bahsediyor ama hala olayın şokundayım. Karşımızda görevler var bununla ilgili bir robot tasarımı çıkartmalıyız. O sene de belli yerlerden parçalar alınması ile alakalı görevler var. Benim de aklıma bu ağır malzemeleri taşımak için kullanılan forklift benzeri araçlar geldi. Tasarımı buna uyarlayabiliriz dedim, takım da kabul etti. Etkinlikler etkinlikleri kovaladı biz hem eğleniyoruz hem de çalışıyoruz, gel zaman git zaman yarışma vakti geldi. 2 gün boyunca yarışma devam etti. Yarışmanın sonunda "En İyi Robot Tasarımı 2.lik Ödülü" aldık. Ama nasıl mutluyuz, göbek ata ata geliyoruz eğitim parkımıza. Yarışmaya park olarak 2. kez katılışız. Benim ilk katılışım ve ödülü kazanmışız. Biliyorum senelerce burada kalabilir, yarışmalara katılabilirim ama TEGV 'de sadece 8. sınıfa kadar öğrenci olarak kalınabildiğini öğrenmişim, maksimum 2-3 senem vardı. Bu beni biraz üzmişti hayata tekrar umutla tutduğum, mutluluktan havaya uçtuğum canım vakfımda sadece geçirebileceğim 3 senem kalmıştı. Sonradan bir şey öğrendim, olay sadece öğrenci olup eğlenmekte değil olay hayatlara dokunmakta. 4-5. sınıfa giden, hasta olan bir çocuğun hayatında nasıl güzel izler bırakabiliriz sorusunda. Bu anlattığım sadece başlangıç. "TEGV Ferit Aysan Eğitim Parkında" eğitim almış küçük Mehmet şu anda ne mi yapıyor? 21 yaşında, TEGV Ferit Aysan Eğitim Parkı'nda Gönüllü ve birden fazla etkinlik veriyor. Belki bir gün kendi gibi bir çocuğun hayatına dokunacağı o güzel günü bekliyor. Üniversitede Bilgisayar Programcılığı Bölümü'nü bitirmiş, mühendisliğe hazırlanıyor.

MUHAMMED ZEKİ YILMAZ

TEGV VE ÇOCUKLUĞUM

Çocukluğum Mardin Savur ilçesinde geçti, en güzel günler ve anılarımı burada yaşadım. Bu mutluluğumun en büyük sebebi aslında TEGV...

Ben ilkokuldayken Savur'da, TEGV Mardin Savur Öğretim Birimi Abdulgani Aras Erkinlik Merkezi açıldı. TEGV çocukluğumuzun şatosuydu. Benim hayatım 'Tinne köyü' iken, TEGV Colorado'dan gelen Amerikalı aileydi sanki:) Okuduğumuz okulların imkânları daha kısıtlıydı o zamanlar, bizim için cazibe merkezi olarak hayatımızın en güzel yerinde yer aldı ve alıyor TEGV. Okul çıkışı koşar adımlarla TEGV' e yol alışımız hafızamda hâlâ o kadar diri ki...

Çocukluğuma dair anılarım film şerdi gibi belleğimden geçtiği zaman TEGV o şerdin belli köşelerinde hep var olmuştur zaten ve kuvvetle muhtemelen var olmaya da devam edecek.

Bende ki özgüvenin ve başarımın temeli TEGV. Gülşen Kaya Tırpan ablamın; yazdığım kompozisyonu çok beğenip odasındaki panoya asması, en heyecanlandığım, mutluluktan ayağımın yerden kesildiği andı. O zamanlar nasıl da onure etmişti beni... Bir çocuk için önemsendiğinin farkına varması kadar güzel olan kaç şey var ki? Öyle ki çocukların önemsendiğini yerlerin başında TEGV geliyor zaten zira bunu hisseden bir tek ben değilim...

Bu muhteşem destek sayesinde okulda başarım arttığını söyleyebilirim. Hukuk fakültesini bitirdim. Mardin Adliyesinde stajımı yapıyorum. Bu süre içerisinde fotoğrafçılık, kısa film çalışmalarım oldu.

TEGV bizim ve bizden sonra gelen jenerasyonun çocukluk anılarında yer edinebilmeyi başarmış mekânlardan biri olsa gerek. Geri bakıldığında en güzel ve özel anların şahidi olan yer çok teşekkür ederim.

Saygı ve sevgiyle...

Muhammed Zeki YILMAZ

FAHİRİYE NAZLI SAK

TEGV'DE GÖNÜLLÜ OLMAK

Ben Nazlı ilk olarak size şöyle bir cümle ile başlamak istiyorum. Gönüllü olmak inanılarak ve yürekten gelerek yapılan en güzel his, şimdi size sosyal medyadan duyduğunuz, gördüğünüz veya okuduğunuz TEGV' den değil beş yıldır gönüllüsü olmaktan gurur duyduğum TEGV kızı olarak bendeki TEGV ailesini anlatmak istiyorum.

Benim hikâyem 2015 yılında başladı, 2 günlük TEGV gönüllü toplantısından sonra gönüllü olmaya karar verdim. TEGV de gönüllü olmak bana çok şey kattı, hayata karşı bakış açım değişti, özgüvenim arttı, sosyal çevremde bana katkı sağlayacak daha çok insan olmaya başladı, duyarlılığım yükseldi, en güzeli de ben varım ve ben varsam bir şeyler yapabilirim demeyi bana TEGV öğretti. 5 yıldır Vakıf içinde çok güzel bir aile olduk. Birbirimize etkinlikler içinde yardım etmeyi, birbirimizi desteklemeyi, yardımlaşma ve paylaşma duygusunu, motivasyon kaynağı olmayı, birimizin yetemediği yerde anında ona destek olmayı öğrendik. Aslında bunlar her insanın içinde yer alan başlıca duygulardır fakat bana göre bir sosyal sorumluluk bunu en üst seviyelere kadar taşıyor diyebilirim. Gönüllü olmanın vermiş olduğu hissi, mutluluğu, motivasyonu size anlatmam mümkün değil çünkü bir çocuğun hayatına dokunmak, ona fayda sağlamak, bir şeyler öğretmek, ablası, abisi olmak, desteklemek ve etkinlikten sonra o parlayan gözleri görmek, TEGV girişlerinde size koşup sarılmaları, sınıflarına koşmaları okul dışında farklı bir etkinlik alıyor olmaları, onları anlıyor olmanız çok güzel ve daha da güzeli sınıf düzeylerine göre ben kendimi geliştirip, kendime çok güzel şeyler katmış oldum ve iyi ki buradayım dedim. Ben TEGV' de büyüdüm, olgunlaştım ve beni ben yaptım. Ferit Aysan Eğitim Parkı'n ve TEGV'e gönülden bağlı bir TEGV kızıyım. TEGV benim ikinci evimdir hayatıma kattıkları kıymetli güzel anılar sebebiyle şu hayatta bir gün herkesin yolunun TEGV ile kesişmesi gerekir diye düşünen bir gönüllüyüm ben. TEGV ruhu çok başkadır, her anımız coşkulu, hareketlidir. TEGV içinde öyle güzel ve anlamlı zamanlar geçiriyorum ki mutlaka ama mutlaka her gün her etkinlik her faaliyette güzel olaylar yaşıyorum 5 yıldır da devam ediyorum. Düşünün her Cumartesi günü parkımdayım. Parkımızda cıvılcıv, yüksek motivasyonlu, enerjisi bol bir gönüllü odamız var. İple çekiyorum hafta sonu gelse de parkıma kavuşsam diye. Ben burada sadece bendeki TEGV'i anlatmak istedim nasıl bağlı olduğumu, bana neler kattığını, daha fazlasını istiyorum dersanız mutlaka TEGV ailesine girmiş olmanız gerekiyor burası muhteşem bir ortam sevgi dolu, paha biçilemez benim için. Biz sadece birimlerimizle kalmıyoruz Acıbadem'deki genel merkezimizle de kocaman bir aile oluşturuyoruz, iç içe bir yardımlaşma sergiliyoruz hepimiz birlikte her koşulda yan yana olup varız diyen bir yerdeyim. TEGV gönüllüsü olmak bir başkadır, TEGV kızı olmak çok başkadır benim için

TEGV GÖNÜLLÜSÜ OLMAK AYRICALIKTIR